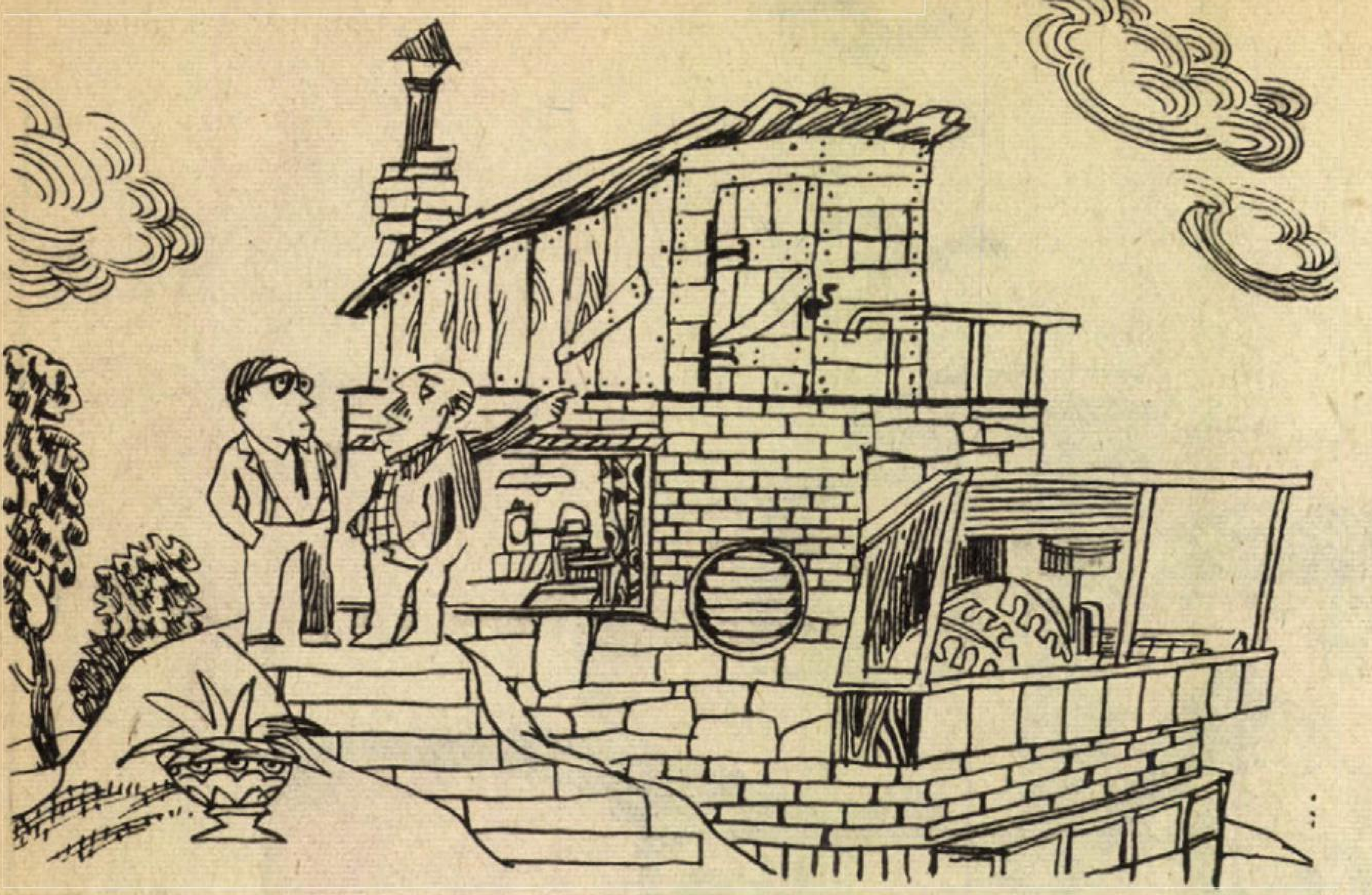
XXII. évfolyam 27. szám Ára: 1 forint 1966. július 7

ABRONCSHIÁNY — *Gyerünk, emberek, így nem nyerjük el a vándorzászlót!*

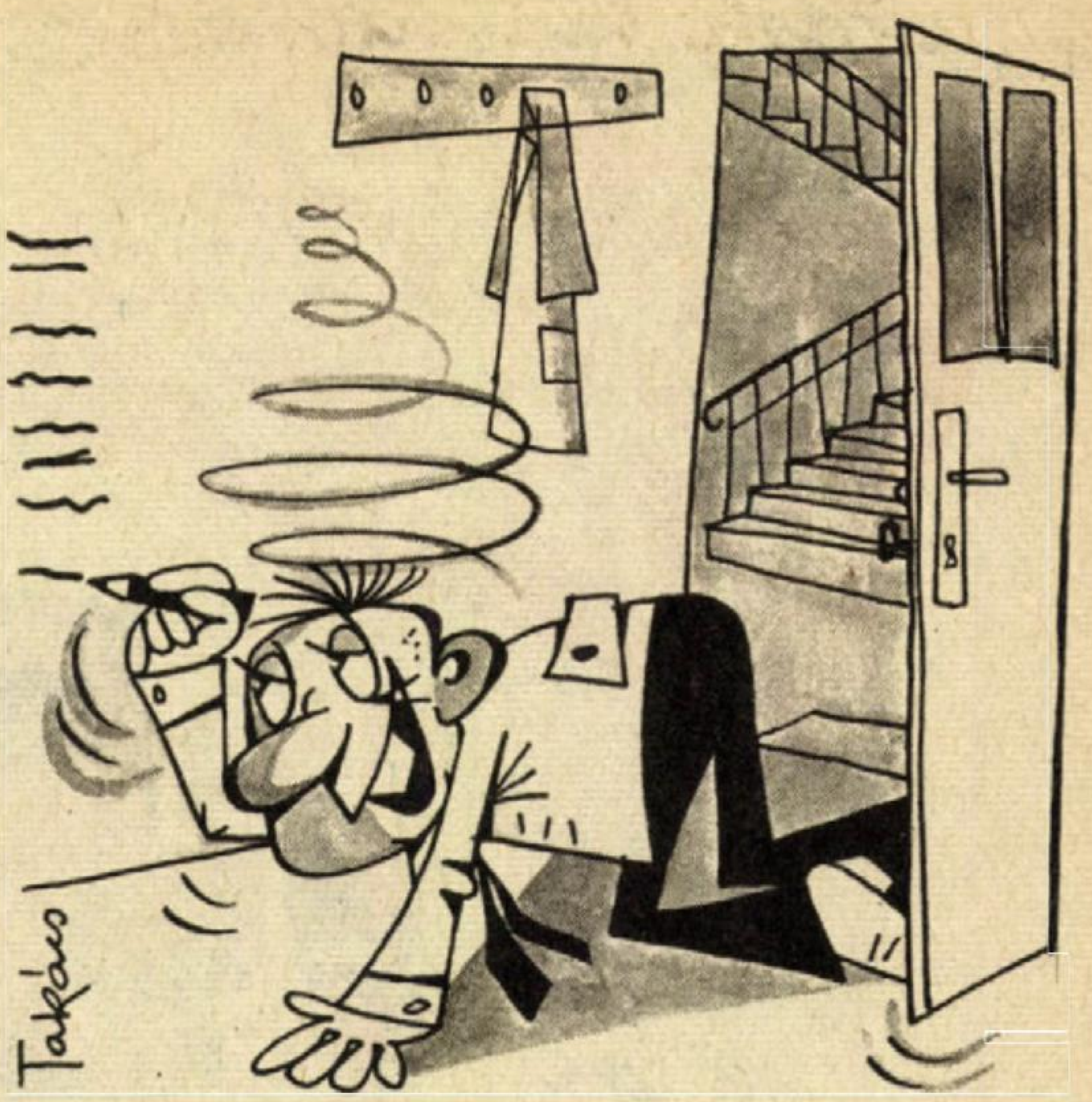
Hegedűs István rajza

Egy karrier története

– Innen kezdve a saját költségemen építettem tovább...

Házi mérce

– Ez aztán rekord! Ilyen alacsonyan még nem jöttem haza!

Író és az alibi

– Jön a feleségem, most múzsa leszel, érted?!

Irka firka

Ötven százalékos történelmi párhuzam:

Iksz feddhetetlen lélek, mint Marat — csak kevesebbet fürdik...

*

Múltkor a patikában összetalálkoztam egy barátommal, aki C-vitamint vásárolt az influenzájához. Rögtön a helyszínen bevett három pirulát, majd megjegyezte:

— Fantasztikus, hogy Szentgyörgyi Albert ezekért a kis sárga bigyókért kapott Nobel-díjat!

*

A minap fantomot láttam. A dolog a következőképpen történt. Felszálltam a villamosra. Hirtelen elém toppant egy kalauz:

— Kérem a jegyeket!

— Tessék adni egy átszállót.

— Micsoda? Nincs jegye? Akkor pótdíjat fizet, mert ez kalauznélküli kocsi!

Elég drága mulatság manapság a kísértet...

*

Nemrég a Pilvax-kávéházban érdeklődéssel konstatáltam, hogy kapható egy Szendrey Júlia nevű tortaféleség. A sütemény ízlett, de szerény megítélésem szerint nyugodtan hívhatták volna Zrínyi Ilonának vagy Kanizsai Dorottyának is.

*

Olvastam, hogy már megint értékes régi pénzeket találtak valahol vidéken. Hovatovább ilyenformán kell módosítani a jól ismert szólásmondást: „Kapálni arany!"

D. F.

Társasházépítkezés

Tíz mérnök tervezte,
Másik húsz átnézte.
Ment a mázsás akta
Kézből újabb kézbe.

Tanács jóváhagyta,
Hivatal ajánlta.
Gépkocsi vitte már,
Mert volt vagy öt mázsa.

Építővállalat
— De szép testes akta! —
Jól körülcsodálta,
Aztán visszaadta.

Darázs Endre

Felvonás közben

– Adj egy falatot!

Pesti tudósítónktól

A „Műszaki Élet" legutóbbi számában olvastuk, hogy baj van a csavarkérdés körül. Mert csavart még csak lehet kapni, de hozzá megfelelő anyát nem. A legtöbb vállalat már megelégedne azzal a megható jelszóval, hogy „anya csak egy van", mert általában egy sincs. A raktárakban ott szomorkodnak az anyátlan csavarok, s a lap szerint kilátás sincs arra, hogy a helyzet megjavuljon.

Javaslom, hogy rendezzenek az iparban „Anyák Napját", s tegyék boldoggá a szegény kis csavarokat, nem beszélve a vállalatokról.

A Margit-híd budai hídfőjéhez közeli nagy OTP kirakatában iskolai érettségi tablók láthatók, többek között a II. Rákóczi Ferenc Gimnázium IV/G osztályának együttese, tanárokkal és diákokkal együtt. A fényképek között szerepelnek idős, tekintélyes tanárok, igazgató, osztályfőnök, továbbá érettségizett fiúk, sok hajjal és derűlátással. A tábla alján a következő megkapó felirat áll gondosan festett betűkkel:

„TALÁLKOZUNK
MINDEN FOCI VB ÉVÉBEN"

Az már teljesen labdarúgóinktól függ, hogy milyen lesz ennek a négyévenként megrendezésre kerülő találkozónak a hangulata.

f. l.

Óvatos felnőttek

Barát József rajza

– Te kölyök, hagyd abba a csúzlizást, mert még kárt teszel valakiben!

Mit tudnak a GYEREKEK?

Egyre több beszámolót lehet arról olvasni, hogy az iskolásgyerekek megdöbbentő tájékozatlanságot árulnak el a történelem, a politika, a tudomány, az irodalom és a művészetek terén. Mint a „Magyarország" legutóbbi számában olvastuk, amerikai diákok néha hajmeresztő válaszokat adtak különböző kérdésekre. E válaszok szerint Franco egy spaghetti-márka, Willy Brandt híres baseball-játékos, Sasztri pedig egy japán város. Egy francia tanár a francia iskolás gyerekek csodabogarait gyűjtötte kötetbe.

Jómagam is végeztem ilyen irányú kutatásokat a mafládi gimnáziumban, és nem minden büszkeség nélkül mondhatom, hogy egy nemzetnél sem vagyunk alábbvalók, sőt, helyenként túljutottunk a világszínvonalon. A gyerekek válaszaiból a következők derültek ki:

Napóleon aranyásó volt, majd Szent Ilonává avatták. A fasizmus egy húsétel, Rusk pedig egy új tánc. Martin Luther King vallásalapító, Kant pedig angol hercegség és a kanti herceg uralma alatt áll. Az Amazon egy női folyó, Spartacus sportegyesületi elnök, Brutus tőrvívó világbajnok, Balzac utcafelelős. Ezenkívül Tizian női fodrász, Hannibál állatszelídítő a Buschcirkuszban, Nero tűzoltófőparancsnok, Marco Polo pedig válogatott vízilabdázó. Továbbá: Hamlet tojásétel, Fouché vívómester, Platon pedig fennsík a Kaukázusban. Sokan úgy tudták, hogy Albánia fővárosa Peking, Svájc sapka-, Olaszország csizma-gyártásáról nevezetes, és a skótok találták

fel a mini-szoknyát. Volt diák, aki azt állította, hogy az angol királynő férje elfoglalta a Fülöp-szigeteket, továbbá Szuezt újabban csatornázták, de nagy panamák voltak, míg a Déli-sark csak délben látható, de akkor is csak erős látcsővel.

A legmulatságosabb mindenesetre az volt, amikor egy kisdiák kijelentette, hogy Newton almakereskedő volt. A kis golyhó nem tudta, hogy Newton egy párizsi szépségversenyen akarta éppen átadni az első díjat, amikor véletlenül leejtette az aranyalmát, és bosszúsan így szólt:

— Hogy a nehézség szakadjon rá!

Más források szerint viszont ezt mondta:

— Az alma el van vetve!

De hát honnan tudnák az ilyesmit pontosan a mai gyerekek, akiknek csak a haszontalanságokon jár az eszük?

Feleki László

Modern regény

– Miről szól?
– Nem tudom, még csak harmadszor olvasom . . .

Izgalmas könyv

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

Egy olvasónk levelet kapott az NDK-ból, amelyben drezdai barátai közölték, hogy két hét múlva érkeznek Budapestre, és az érkezésüktől számított tizenhetedik napon vissza kell utazniuk. Dolgozó emberek, egyetlen napot sem késhetnek a munkából. Arra kérték olvasónkat, hogy erre a bizonyos napra vegyen három *helyjegyet* részükre, mert nem szeretnék a körülbelül egynapos utat álló helyzetben megtenni.

Az ember azt hinné, hogy olvasónk ezek után elmegy szépen valamelyik IBUSZ-irodába, felmutatja a levelet, és a szokásos csekély obulusokért kiadják a három helyjegyet. Olvasónknak is van annyi esze, mint nekünk. Elment a Lenin körúti IBUSZ-irodába. Ott udvariasan közölték vele, hogy az igényelt helyjegyeket csak akkor adhatják ki, ha felmutatja a drezdai *visszautazásra* szóló vonatjegyeket.

Az ember azt hinné: még az IBUSZ-nál is tudják, hogy ha a visszautazásra jogosító jegyek még a drezdai vendégek birtokában vannak, azokat itt Pesten bemutatni nem tudják.

Az ember azt hinné, hogy olvasónknak elment a kedve a helyjegyektől, de inkább csak duzzogott, s volt annyi esze, hogy telefonált a Nyugati pályaudvarra, ahol igényét a három helyjegyre kellő indokolással bejelentette. Mi sem egyszerűbb, mondták telefonon a Nyugatiból, vigye csak be a külföldiek levelét, abból kitűnik, hogy mikor érkeznek, és mikor óhajtanak visszautazni, s annak alapján ők ott a Nyugatiban menten kiadják a helyjegyeket.

Az ember azt hinné, hogy a helyjegy-szerzés bonyolult ügye megoldódott. Ám olvasónk a kedvező hírtől fellelkesedve másnap elment a Nyugatiba, ahol időközben meggondolták magukat, és megtagadták a helyjegyek kiadását. Igaz viszont, hogy fáradhatatlan olvasónkat mély sajnálkozásuk kifejezése mellett visszairányították — az IBUSZ-hoz.

Az ember azt hinné, hogy most meg időközben az IBUSZ gondolta meg magát. És valóban így is történt. Az IBUSZ most már nem vonatjegyeket kért, hanem vízumokat. Azokat a vízumokat (betétlapokat) kérte, amelyekre a vendégeknek a belépő határon lesz szükségük, tehát előre semmiképpen sem küldhetik el Budapestre.

Az ember azt hinné, hogy az IBUSZ-nál mégiscsak kiokoskodtak valamit, és a drezdaiak megkapják a három helyjegyet. De sajnos, nem okoskodtak ki semmit, viszont megnyugtatták olvasónkat, hogy a jelzett napra különben sincs már helyjegy, csak egy nappal későbbre lenne, ha bemutatnák a visszafelé érvényes vonatjegyet stb.

Az ember azt hinné, hogy még az IBUSZ-nál is könnyen ki tudják számítani, hogy amikor majd tíz-tizennégy nap múlva a drezdai vendégek megérkeznek Budapestre, és visszafelé szóló vonatjegyüket vagy a vízumukat bemutatják, akkorra már egy nappal későbbre sem lesz helyjegy, hanem csak jóval későbbre lesz helyjegy és így derék vendégeink helyjegy hiányában állva tehetik meg az utat egészen Drezdáig.

Ez persze mindenesetre sokkal jobb, mintha gyalog kellene hazamenniük . . .

Földes György

Jucika elsősegélyt nyújt

Pusztai Pál rajza

SÖPÖRJÜNK A MÁS PORTÁJA ELŐTT IS!

A LUDAS MATYI TISZTASÁGI SZOLGÁLATA

Tisztasági Szolgálatunk Döntőbizottsága ezen a héten

ARANY KUKA

díjjal tünteti ki a III. kerületi Tanács illetékes szerveit a Bécsi út 127. számmal jelölt házsor illatozó szemétdombjainak eltűréséért;

EZÜST KUKA

díjjal jutalmazza:

– a VII. kerületi Házkezelőséget, amiért a Szövetség utca 9-ben elkerítetlen helyen tárolja a házkezelőségek hulladékait, valamint azért az ötletes újításért, hogy a Rákóczi út 14-ben szeméttel tömítette a kapualjat, s így nem olyan huzatos az udvar;

– a VIII. kerületi Házkezelőséget a Népszínház utca 27-es számú ház udvarát és padlását ellepő szemétért;

BRONZ KUKA

díjban részesíti

– a II. kerületi Házkezelőséget, a Bem rakpart 56-ban fellelhető cserép- és egyéb törmelékekért;

– a XI. kerületi Tanács illetékeseit, akik hosszú időn keresztül elnézték, hogy a Bocskai és a Tas vezér utcák sarkán illegális szeméttelep létesüljön;

– a XII. kerületi HKI-t, a Kiss János altábornagy u. 23. és a Stromfeld Aurél u. 30. számú házakban ottfelejtett szeméthalmazért;

KÖZPISZKOSSÁGI ÉRDEMÉREM HÁROMSEPRŰS FOKOZATÁT

adományozza a XIV., Thököly út 33. alatti játszótér „gazdájának", amiért állandóan „hunyót" játszik, s nem veszi észre a terecske rendkívül elhanyagolt állapotát.

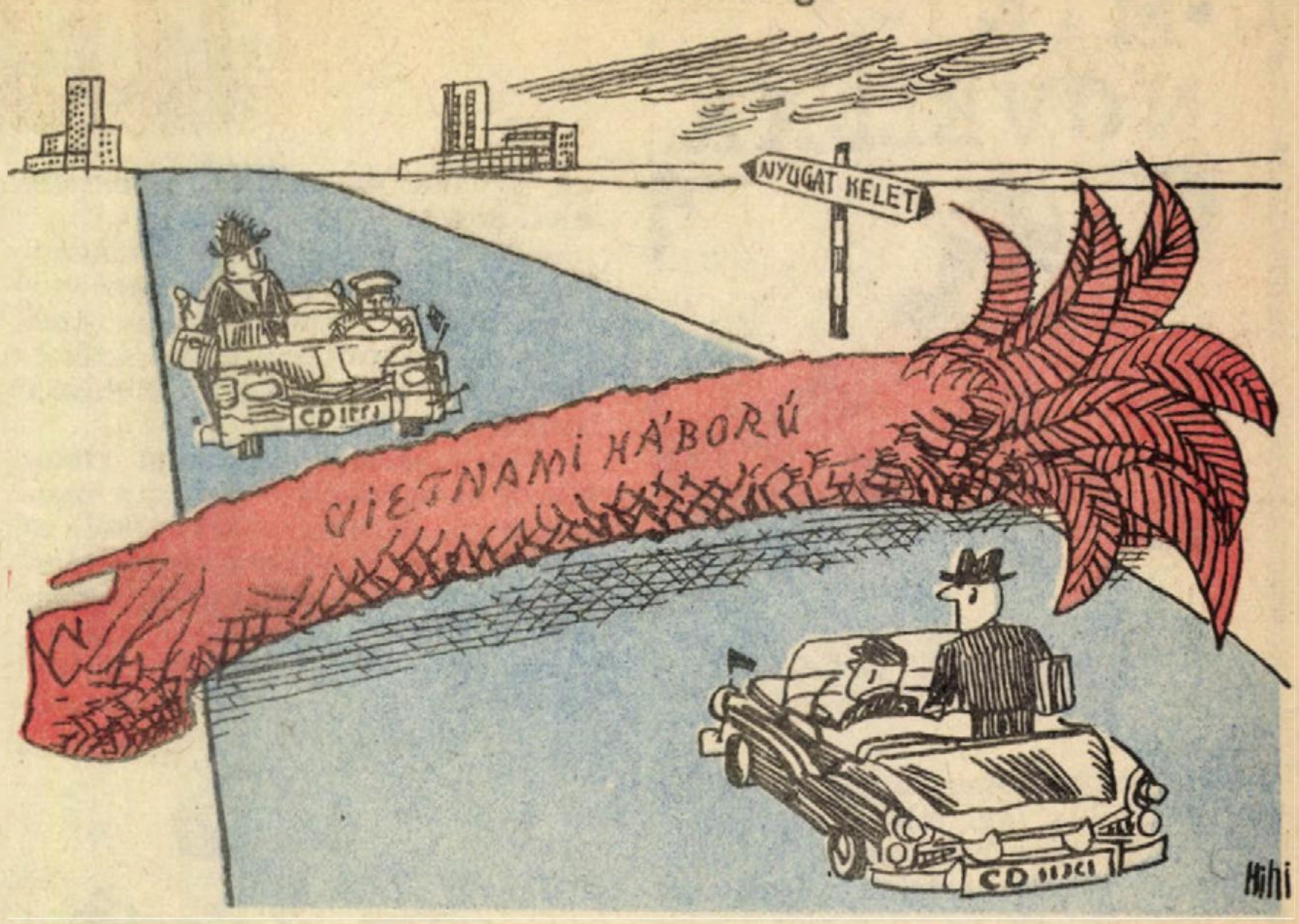
*

A Döntőbizottság megállapította, hogy a Szépművészeti Múzeum és az Országos Földtani Kutató és Fúró Vállalat a saját portáján, a Fővárosi Gázművek a József utca 31-ben, az V. kerületi Tanács a Szent István körút 3. szám alatti óvóhely-lejáratban intézkedett a rendteremtés érdekében, ezért tőlük

A KITÜNTETÉSEKET VISSZAVONJA.

A közeledés nehézségei

Hegedűs István rajza

JOHNSON JÓL ALSZIK

Washingtonból jelenti az UPI-hírügynökség, hogy Bill D. Moyers, a Fehér Ház sajtófőnöke cáfolta azokat a célzatos híreszteléseket, amelyek szerint Johnson elnök nem tud aludni a vietnami helyzet miatt, és éjnek idején is foglalkozik a tennivalókkal.

A megnyugtató hír hatására a Vietnamba küldött amerikai katonák is bizonyára fellélegezve hajtják fejüket az őserdő kényelmes, puha indáira.

Bérletesek

Pusztai Pál rajza

– Záróra! Megyünk a remízbe...

MINI-NOVELLÁK

VASÁRNAP REGGEL

Géza pontosan hétkor, úgy, ahogy megszokta, kiugrott az ágyból, és lábujjhegyen besurrant a fürdőszobába. Hédike, a felesége, egy pillanatra felriadt, de aztán oldalára fordult, és aludt tovább. Vasárnap volt, és vasárnap sohasem kelt fel kilenc óra előtt. Valamivel később Géza újra átment a szobán. Az asszony kinyitotta a szemét, és csodálkozott: hova megy a férje vasárnap reggel fél hétkor? Aztán eszébe jutott: „Uramisten, *ez* ~~azt~~ hiszi, hogy ma szombat van vagy hétfő, és munkába megy!" A fejére húzta a takarót és nevetett: „Micsoda hülye! Most szóljak neki, vagy ne szóljak?" A férj teljesen felöltözve, kezében aktatáskával, benézett az ajtón, Hédike úgy tett, mintha mélyen aludna, de alighogy Géza bezárta maga után az ajtót, hangosan felkacagott: „Ezt a hülyét! Ha ezt elmesélem valakinek..." Kisvártatva azonban lelkiismeretfurdalást érzett. „Szólnom kellett volna... Szegényke, most elvillamosozik a munkahelyére és... Ó, milyen kegyetlen vagyok..." Gyorsan felkelt, és az ablakhoz rohant. A férje éppen akkor lépett ki a kapun.

– Géza! – kiáltotta. – Géza!! Gyere vissza! Vasárnap van!

A férfi csodálkozva bámult felfelé, aztán dühösen a fejére ütött, és visszafordult.

– Hogy én milyen állat vagyok! – mondta később. – Azt hittem, hogy szombat van, és be akartam menni dolgozni...

Amikor Hédike kiment a konyhába reggelit készíteni, Géza a telefonhoz ugrott, tárcsázott, és halkan csak annyit mondott a készülékbe:

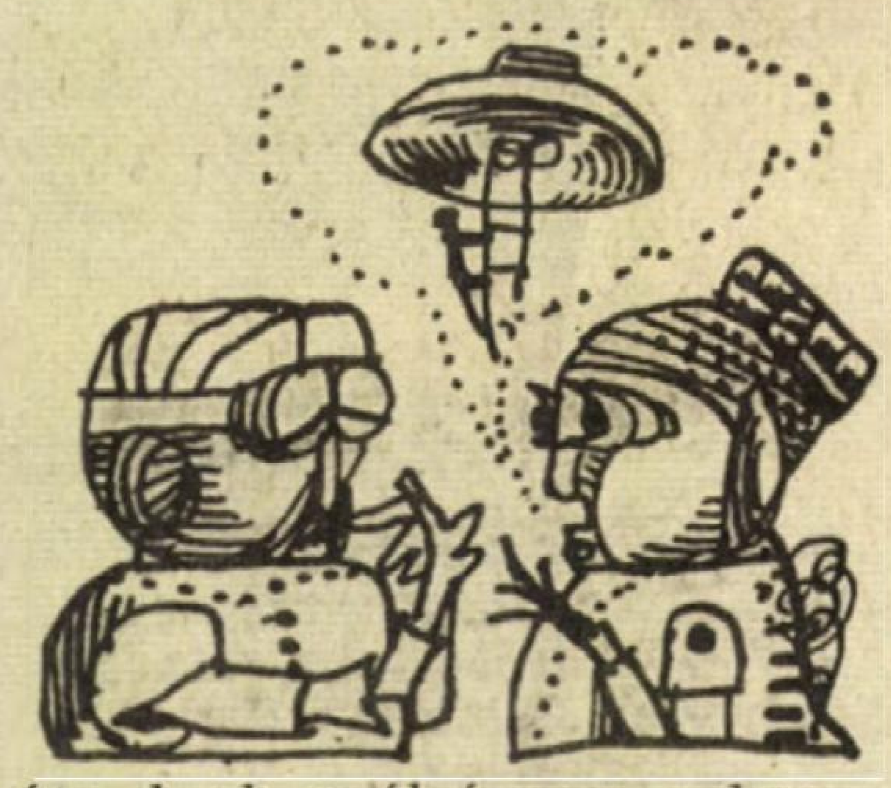
– Te vagy az, Cucus? Nem sikerült...

VALAHOL MESSZE

– Doktor úr, mi lesz a férjemmel? Súlyos?

– Nyugodjék meg, asszonyom, mi mindent megteszünk, ami tőlünk telik... Előbb azonban néhány felvilágosításra lenne szükségem... Mikor látta a férje először azokat az izéket?...

– Még tavaly – mondta siránkozva az asszony. – Egy nap izgatottan repült haza a hivatalból, és elmesélte, hogy valami furcsa, fémből készült tárgyat látott az égbolton, és ebből a tárgyból valami kijött... Ennek a valaminek nyúlványai voltak... Ha jól emlékszem,

négy darab nyúlványt mondott...

– Nagyon érdekes – mondta az orvos. – Folytassa, kérem.

– Aztán azt mesélte, hogy ez a nyúlványos valami ide-oda repdesett, úszott a levegőben, aztán visszament abba a tárgyba, és eltűnt...

– Ez többször előfordult?

– Kétszer... Idén látta másodszor... És még valamit, nem tudom, fontos-e?

– Minden fontos, asszonyom, mindenről tudnunk kell.

– Azt is mondta, hogy ez a valami, ami kijött a repülő tárgyból, egy hosszú kötélen vagy valami ahhoz hasonlón lógott, és a felső két nyúlványával egy gépet tartott a kezében... Doktor úr, meg fog gyógyulni?

– Meg fogjuk gyógyítani... Persze, ehhez idő kell...

– Előre is köszönöm, doktor úr – rebegte az asszony, és egy borítékot nyújtott át az orvosnak.

– Szó sem lehet róla – mondta a doktor, és zsebre vágta a borítékot. – Akar beszélni a férjével?

– Szeretnék.

– Akkor jöjjön velem!

Bementek a kórterembe. A beteg az ágyon feküdt, csápjait a feje alá téve. Szeme idegesen járt körbe-körbe a testén, és hosszú fénycsóvát bocsátott ki magából. Amikor meglátta a feleségét, felketyegett, és nyikorogva így szólt:

– Te sem hiszel nekem, ZC 138 + 1/a? Te sem hiszed el, hogy láttam ezeket az alakokat repülni az űrben?

– Dehogynem hiszem, XN 555 + 4/2... De most pihenned kell, sokat kell pihenned – mondta az asszony, és gyengéden megigazította férje feje alatt a rövidhullámokat.

ANYASZÍV

A márki egy pillanatra felmérte a helyzetet. Csakis az ablakon keresztül menekülhet, ha nem akar üldözői kezébe kerülni. Nem sokáig tétovázott, felállt az ablakba, és lenézett. Egy pillanatra megszédült és megingott, amikor lenézett az iszonyatos mélységbe, a torony alján levő tenger mosta szakadékba, de aztán visszanyerte az egyensúlyát, és lassan, óvatosan, fogát összeszorítva, kilépett a tíz centi széles párkányra. A tenger felől vad, hideg szelek tépázták, de ő észre sem vette, arccal a falnak fordulva, kezével és testével a kövekhez tapadva, elindult ezen az átkozott promenádon. Milliméterről milliméterre haladt előre. Időnként vijjogó, fekete madarak repültek el a feje fölött, hátborzongató szárnycsattogással. Ilyenkor behúzta a fejét, és egy kis pihenőt tartott. A hideg és a félelem összeszorította a szívét, de ő csak ment, haladt előre a vékony, omladozó párkányon, amely minden pillanatban leszakadhatott alatta. Azt hitte, sohasem lesz vége, sohasem jut el a következő ablakig, ha egyáltalában van még egy ablak ezen az istenverte tornyon. Újabb szélroham, madárvijjogás. Vacogva simult a kövekhez, amelyek felsebezték a kezét, az arcát. De nem adta fel a harcot. Ment tovább. Hirtelen egy kezet érzett. Vagy talán tévedett? Nem, nem tévedett. Ez egy kéz. Egy finom női kéz! Rémülten fel-

sikoltott, és arcát balra fordította. Anyja állt a párkányon.

– Mit csinálsz itt, anyám? – kérdezte a márki.

Mire a mama:

– Hoztam neked, fiam, egy meleg pulóvert...

Mikes György

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

FÜRDŐKÁD A KONYHÁBAN

Lepattogott zománcú fürdőkádunk helyett, több éves utánjárással, végre ez év május 10-én új, beépíthető kád érkezett – a konyhánkba. „Pár napig itt is elfér" – mondták a szállítók. Nehezen, de elfért. Nem egy pár nap, de jó néhány hét eltelt azóta, és a kád, a család összes tagjainak 8 napon belül gyógyuló könnyebb testi sérüléseket okozva kiálló széleivel, ott terpeszkedik továbbra is a konyhában.

Telefonszámlám tetemesen növekedett a sok sürgetés miatt, türelmem egyre fogyott. Kitérő, halogató válaszok után a Budai Szerelő Vállalat „kádintézője" végül is megnyugtatott: *november 30-ig* a különféle helyekre kiszállított 35 kád a helyére kerül. Tehát, ha minden jól megy, még vagy öt hónapig kerülgethetjük a kádat a konyhában!

Szerény kérdéseim:

1. Ha a kádakat kiszállították, miért nem építik be rövid – nem féléves – határidő alatt?
2. Ha nem építik be, miért kellett olyan sürgősen kiszállítani?

Dr. R. L.
Budapest, XII., Nagyenyed u. 5.

Elégedettség

(A Neues Deutschlandból)

– Profitjaink emelkedő irányzatot mutatnak...

FODRÁSZNÁL

Mivelhogy a dolgot tovább halogatnom nem volt lehetséges, beállítottam a fodrászműhelybe hajat vágatni. Egy fiatal, szőke és rokonszenves lány vett pártfogásába. Férfitársaim közül sokan részesítik előnyben a hímnemű fodrászt, tudja az ég, hogy miért. Én nem tartozom közéjük. Sőt. Tapasztalataim szerint a lányok éppolyan jól vagy rosszul vágnak hajat, mint férfikollégáik, de nem társalognak, és nem dohányoznak közben, s ezáltal azt az érzést keltik bennem, hogy a fejemen kívül semmi más a világon nem érdekli őket. A helyzet azonban ezúttal másként alakult. A kislány ugyanis szemmel láthatóan, sőt, amikor ollójával becsípte a fülemet, füllel is érzékelhetően ideges volt. Megfigyeltem arcát a tükörből: határozottan rosszkedvűnek látszott. Hja, gondoltam magamban, emberek vagyunk és nem gépek, nyilván nem ok nélkül rossz a kedve. Hogy mennyire nem ok nélkül, kisvártatva ki is derült. Odaszólt ugyanis a mellette dolgozó másik lánynak:

— Nem telefonál az a csirkefogó.

Most már én is nyugtalan lettem. Mi lesz, ha az a csirkefogó továbbiak során sem telefonál? Mert hajat vágni idegesen is lehet, legfeljebb az ember becsípi azt a fület egy kicsit az ollóval, hát aztán. Hanem a borotválkozáshoz már nyugodtabb idegállapotra van szükség. Amúgy is szorongok mindig, ha borotválnak, az a kényszerképzetem, hogy egyszer csak nyissz, elvágja a torkomat az illető, s mire kiderül, hogy váratlan elmezavar tört ki rajta, én már régen elvéreztem, sajnos.

De egyelőre még a hajamat planírozta, ollóval és fésűvel, hál'istennek. És vártuk a telefont, most már ketten. Láttam a készüléket a tükörből, merőn figyeltem, cseng-e végre. De a kagyló hervadtan fityegett a horgon, az volt a benyomásom, hogy ez a telefon nem is fog csöngetni többé.

— Megmossuk, vendég úr?

— Megmossuk, kisasszony.

Otthon szoktam hajat mosni, de ez is öt perc, s ki időt nyer, életet nyer. Mit tudom én, mire képes egy ilyen fiatal lány szerelmi bánatában? Amikor fejemet a mosdó kagylójába helyeztem, s a meleg víz zuhogott rá, behunyt szememmel a rendőrtisztet láttam, aki az esetről jegyzőkönyvet vesz fel. „És mért vágta el a vendég torkát, Ibolyka?" „Nem telefonált az a csirkefogó. Így akartam bosszút állni a férfiakon."

— Bedörzsöljük szesszel, vendég úr?

— Bedörzsöljük, kisasszony.

Bedörzsöltük szesszel, megszárítottuk melegfúvóval (életemben először, egyébként kint 30 fok volt árnyékban), bekentük olajjal, hátrasimítottuk fésűvel, kefével, síppal, dobbal, nádihegedűvel. Egyebet kezdeményezni a hajammal végképpen nem lehetett. A kislány ment a partedliért, amit majd az állam alá gyömöszöl. A végzet elkerülhetetlennek látszott. És ekkor csengett a telefon. Kezembe nyomta a fehér kiskendőt, és röpült a készülék felé. Feszülten figyeltem. Ha most kiderül, hogy nem őt keresik, vagy őt keresi az a csirkefogó, de éppen most szakít vele — nem tudom, mihez kezdek.

Minden jól ment. A kislány mindössze három szót szólt: „Szervusz!" És néhány másodperc múlva csak ennyit: „Rendben van!" Letette a kagylót, és visszatért hozzám. Mosolygott a szeme, kisimult a pofikája, ragyogott a boldogságtól. Vidáman dudorászva megfente a kést, nagy műgonddal beszappanozott, pompásan megborotvált, a hajam szála sem görbült meg.

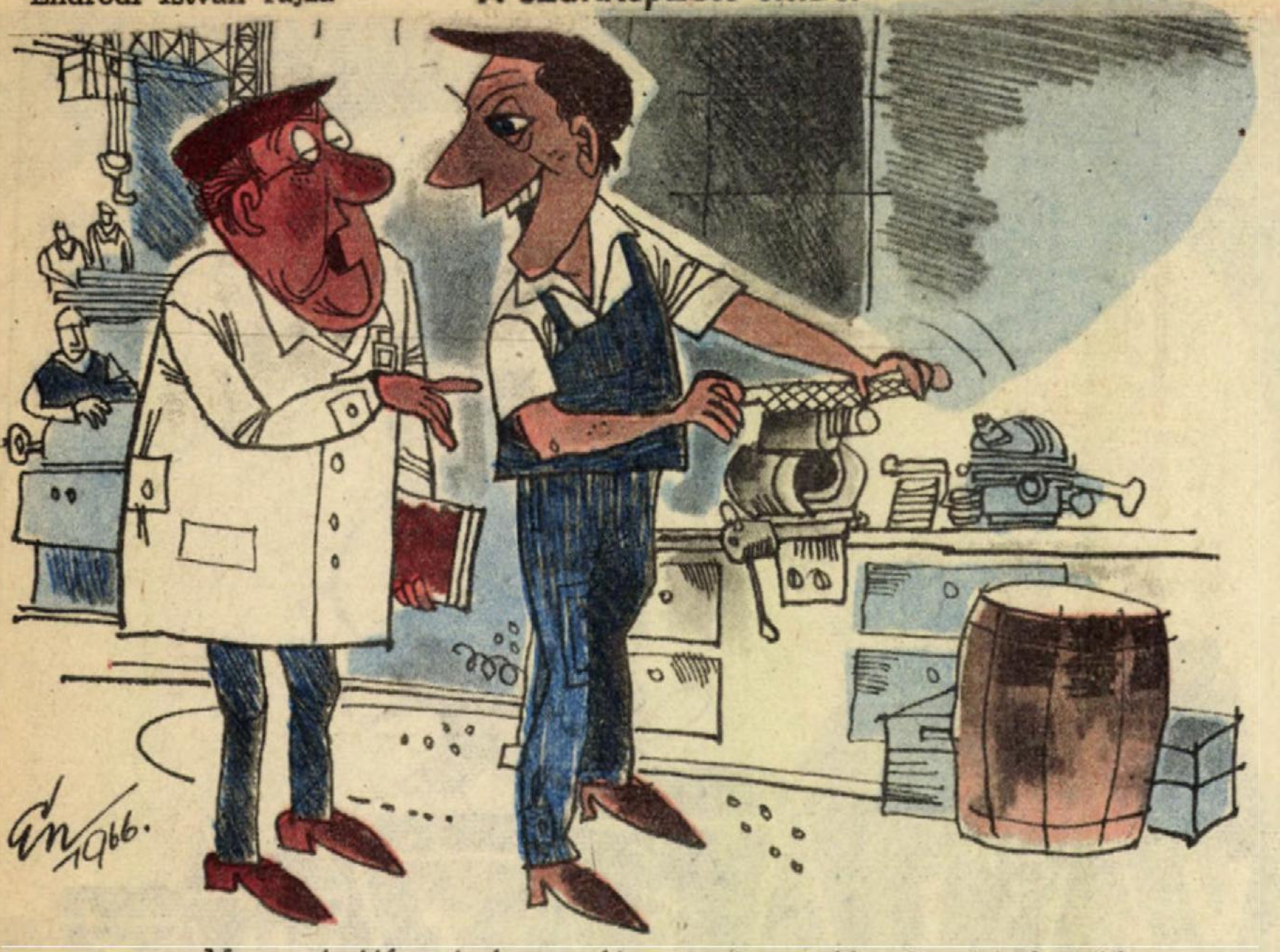
Nemcsak, hogy életben maradtam, de olyan szép lettem, hogy csuda.

Tabi László

A most megjelent „Pardon százegy percre!" című kötetből (Olcsó Könyvtár, Szépirodalmi Könyvkiadó).

Endrődi István rajza

A szakképzett ember

– Maga még jóformán be sem lépett az üzemünkbe, és máris fusizik?
– Igen, kérem, mert én egy *kitanított* segédmunkás vagyok.

HALLOTTUNK EGY VICCET

A biztosítónál jelentkezik egy 75 éves bácsika és közli, hogy életbiztosítást szeretne kötni. Az illetékes tisztviselő mindenáron el akarja utasítani, mondván, hogy ilyen magas korban már nincs értelme, célja, lehetősége a biztosításnak, de a bácsi csak köti az ebet a karóhoz, s csak makacsul hajtogatja: nem fizet rá a biztosító sem, ha ővele szerződik.

A tisztviselő végül elunja a vitát, és hogy lerázza az erőszakos ügyfelet, azt mondja:

– Jól van, bácsi, majd megbeszélem a főnökséggel, hogy mit tehetünk a maga ügyében. Mához egy hétre jöjjön be a válaszért!

– Az nem jó, – mondja a bácsika –, akkor nem érek rá, mert az apám századik születésnapját fogjuk ünnepelni.

– Hát akkor jöjjön mához két hétre, bácsikám!

– Az sem lesz jó, mert akkor meg a nagyapám esküvője lesz.

– Hány éves a maga nagyapja?

– Százhúsz.

– És még van kedve újból nősülni?

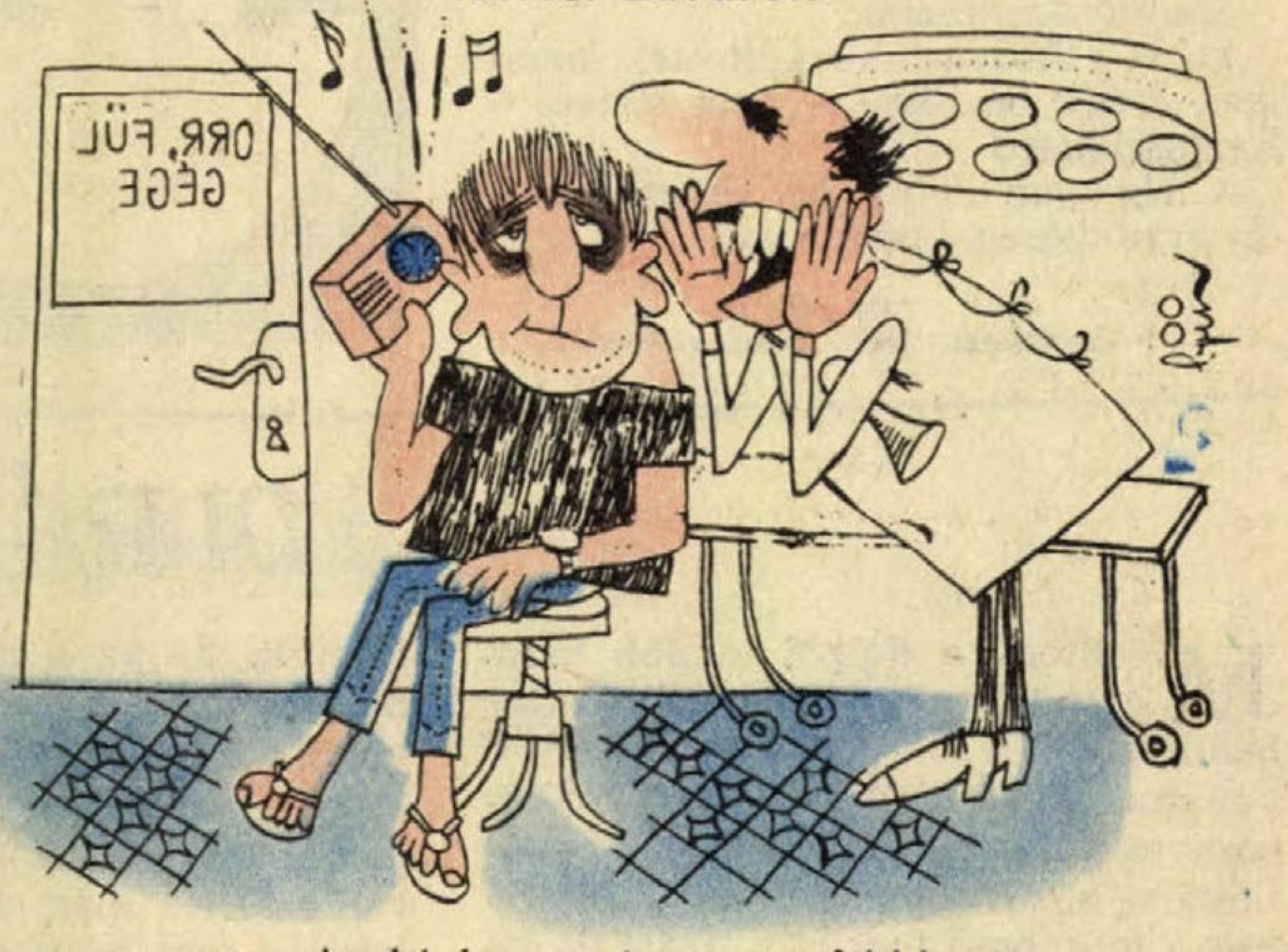
– Tetszik tudni, ő már nem nagyon akarja, de hát a szülei erőltetik...

Felületes főellenőr

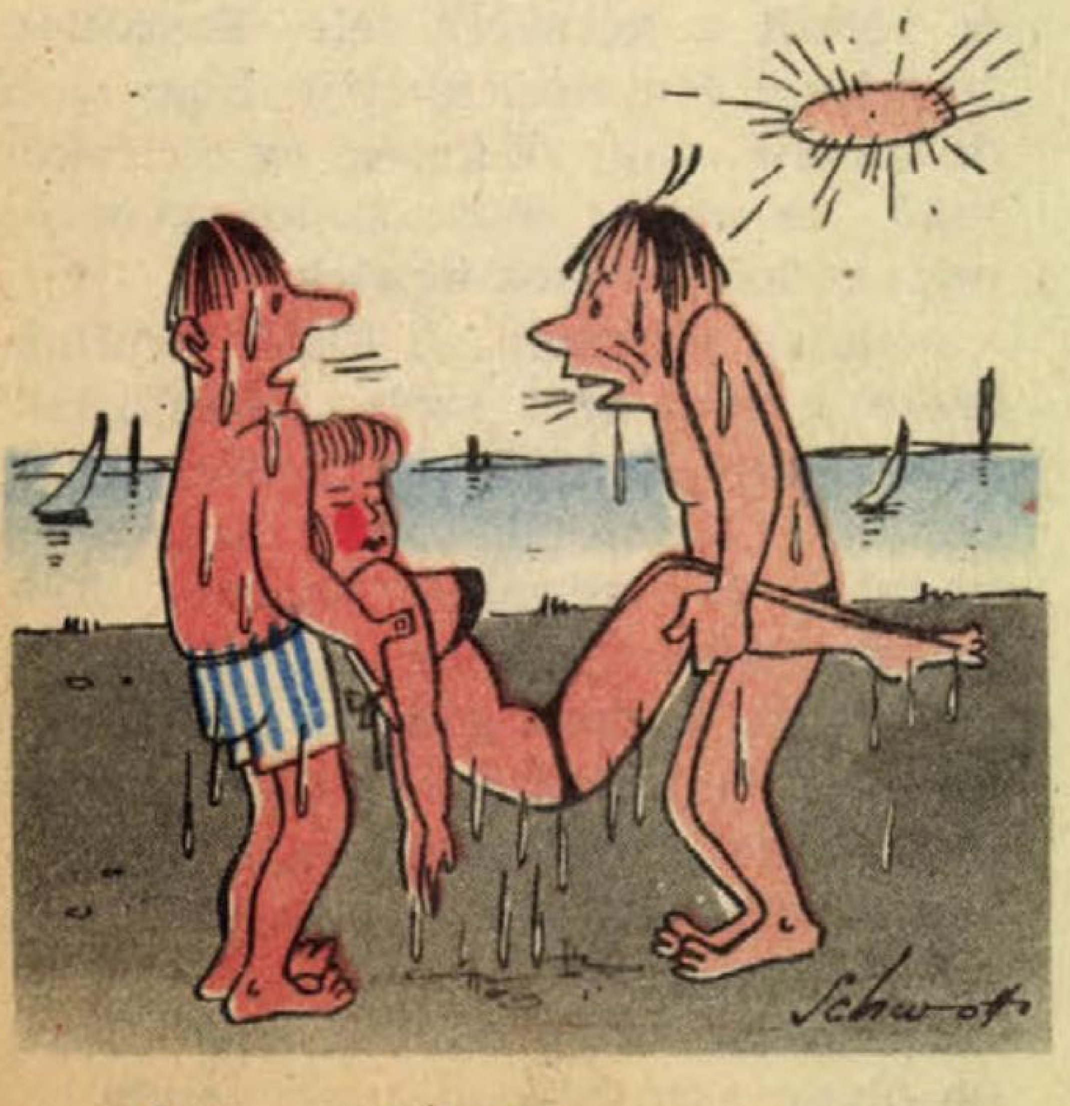
– Hogy bukhattál le, főellenőr létedre?
– Nem tudtam a legfőbb ellenőrről...

Hallási zavarok

– Azt kérdezem, mi a panasza? ! ! !

Vetélytársak

– Én értem el előbb!
– Nem vitatkozom, dobjuk vissza, és mentsük ki még egyszer.

Jó fogás

Endrődi István rajza

– Nézd, milyen ügyes! Már megint egy külföldi turista akadt a hálójába!

Kedves Ludas!

Szép és hangulatos megemlékezést olvastam a „Film Színház Muzsika" című lap június 24-i számában Sándor Erzsiről, hajdani kiváló koloratúr-primadonnánkról. Van azonban a cikk vége felé egy mondat: *„Életét 1962-ben oly csendben fejezte be a halál, mint amilyen csendes szerénységgel indította el annak idején csodás pályafutását."*
Tessék mondani, ezt hogyan értsem?!

A. K.,
Budapest

Méltatlankodva olvastam a Ludasban Bányai Éva levelét, amelyben panaszolja, hogy új cipőjének talpa hat hét alatt elvékonyodott. Kérem, utasítsák rendre túlságosan igényes olvasójukat, velem pedig tudassák, hol kaphatók ilyen matuzsálemi kort megérő cipők! Magam ugyanis egy Mahmoud gyártmányú importcipőt vettem, amelynek egyik sarka három nap alatt szétlapult, körben kidudorodott a cipő alól, végül szétmállott.
Olvastam, hogy – régi szokás szerint – az angol királynő minden cipőjét csak egyszer veszi fel. A magyar cipőkereskedelem illetékesei miért nem értik meg, hogy az átlagos magyar ma még nem engedheti meg magának ezt a luxust!

Szabó Endre,
Bp., II., Mártírok útja 35—37.

Hallottam egy viccet, sürgősen továbbadom, hátha másoknak is tetszik:
A hazatérő férj megkérdezi a feleségét:
– Mondd, drágám, mitől van ez a folt a parkettán?
– Tudod, szívem, itt volt a barátnőm, s egy kicsit kiöntötte a lelkét...

Vass Ilona,
Szeged

Vettem egy képeslapot, amely a Parlamentet ábrázolja, előtte a kéken hömpölygő Dunával. Csak akkor lepődtem meg, amikor a kép hátlapján ezt a feliratot olvastam: Szarvas, Tanácsháza. Minden elismerésem a szarvasiaké, akik az ország házához megszólalásig hasonló tanácsházát építettek maguknak, s még a Dunát is odavarázsolták a tövébe!
Vagy inkább a Képzőművészeti Alap Kiadóvállalatát és az Offset Nyomdát illeti „elismerés"?

D. B.,
Budapest

Tűrhetetlen, hogy hét végén
eltűnik a kánikula,
zivatar van, s a jeges szél
fürdőruhánk ronggyá fújja!
Hogy strandolni és napozni
– ha már nyár (?) van – tudjunk végre:
helyezzék a vasárnapot
gyorsan a hét közepére!

Tauber Laura,
Budapest

DISSZONÁNS HANG

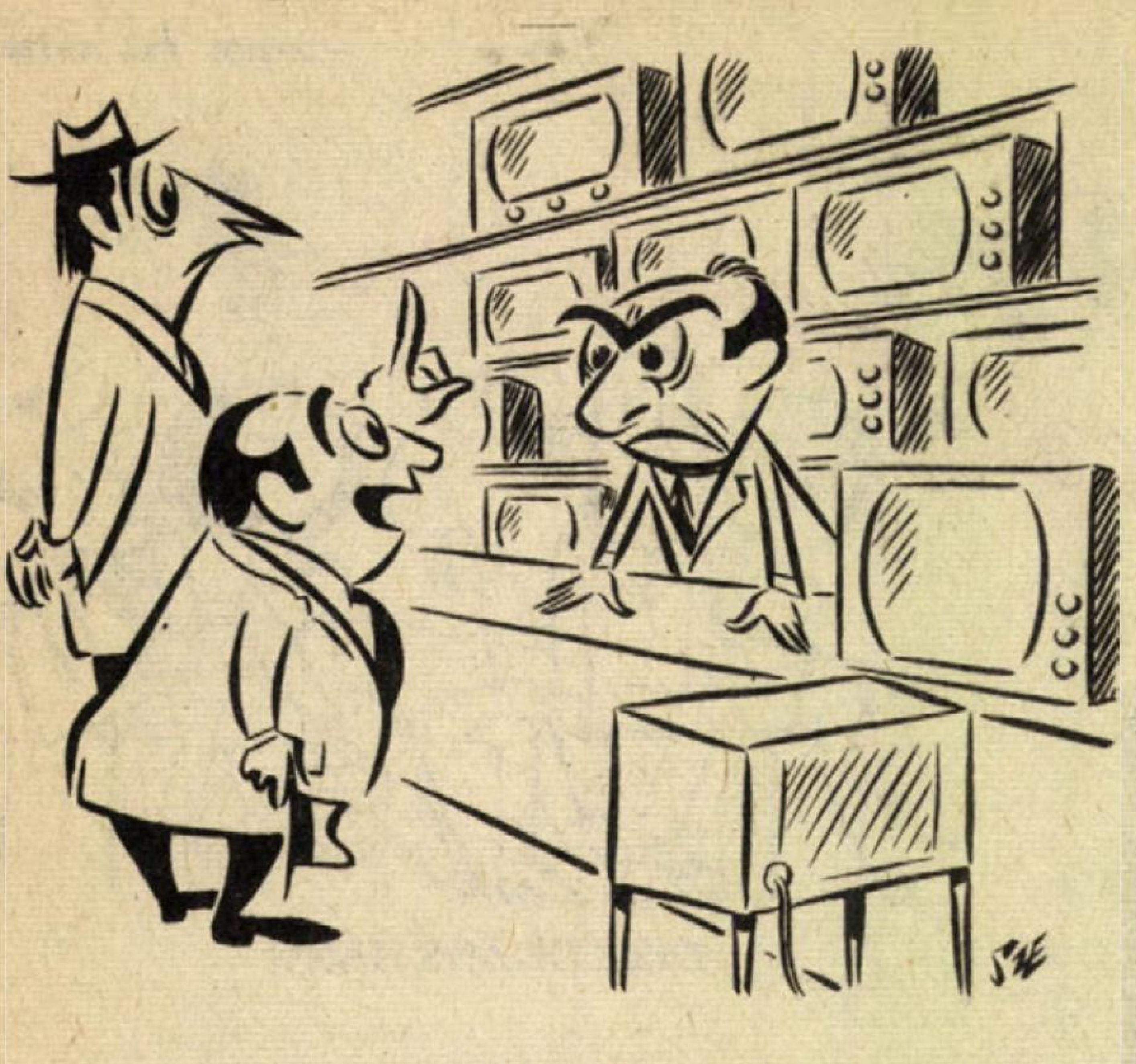
A BOTFÜLŰ

ANDALÍTÓ DALLAMOK

Ivó cimborák

Foci Feri tévét vásárol

– Olyat tessék adni, amelyiken mi győzünk!

Két nénike ült kávé mellett
Kényelmes kertiszékeken
És mind a kettő elmerengett
A régi szép emlékeken.

– Igy van, ez, drágám – szólt az egyik –,
Csupán csak álom volt talán,
Hogy a Tabánban andalogtunk
Egy fess fiúnak oldalán.

– Az édesbús Lehár-keringő –
Mitől a szív úgy elszorult,
A sok-sok forró vallomás is
Ma már a múlt ködébe hullt.

– Ohó – ellenkezett a másik –,
Kimondom én, mert nem titok,
Ha egy-egy férfi látogat meg,
Bizony, még most is hódítok.

– Sóhajtva néznek rám ilyenkor,
Szívüket megdobogtatom.
. . . Merthát a lift sosem jár nálunk,
S én – az ötödiken lakom.

Szőnyi Zoltán

Mentsük, ami menthető!

Ki mi szeretne lenni?

Az ifjak sorra járultak a „Ki mi szeretne lenni" közvéleménykutató bizottság elé. Lelkesen vallottak céljaikról. Az elnök ellágyultan nézett rájuk: micsoda nagyra törő ifjak!

Egy csupa szeplő negyedikes gimnazista megilletődötten rebegte:

– Űrhajós leszek, illetve először pilóta, meg akarom javítani a léglökéses kategóriában a világrekordot.

Önkéntelenül tapsra verődtek a tenyerek. Jöhetett a következő: Nyúl Frici, keskeny, álmodozó arcú gyerek.

– Történelemtanár, de nem középiskolás fokon.

– Pillanatnyilag hogy állsz?

– Pillanatnyilag megbuktam, mert történelem-felfogásom nem egyezik a Pacsmagiéval. Kizárt dolog, hogy 1526-ban mohácsi vész lett volna.

Egy bizottsági tag megállapította:

– Kutató elme, még sokra viheti.

Kerek fejű, 15 év körüli gyerek lépett a pódium elé, 54-es lábán futballcipőt viselt, lihegett.

– O pardon, apafejek, az edzésről spuriztam ide... A középcsatári pályát választom, máris kifocizom bárkinek a szemét.

– És a tanulmányi eredmények?

– A fejelés még kicsit gyengén megy, és gyakran magasra emelem a lasztit, de a Fradi már így is érdeklődik.

Valaki az emelvényről odasúgta:

– Hajrá, Fradi, vasárnap megesszük a Vasast!

Ezután négy leendő gépészmérnök, három orvos, öt kibernetikus vallott színt. Egy bevert szemű fiú kissé meghökkentette a bizottságot. Habozás nélkül közölte:

– Börtönigazgató.

– Ho... hogyan?

A börtönrajongó nem jött zavarba.

– Apám mindig mondja, úgyis a börtönben végzem, akkor mért ne én legyek a főnök?

Egyöntetű volt a verdikt:

– Az apa ifjúságellenes bűntettet követ el. Megérdemli, hogy a fia legyen az igazgatója.

Magas, komor tekintetű fiatalember lépdelt be, de rögtön utána fáradt öregapónak nézett ki, és egy perc múlva kacagott, mint a tavasz, közben nagy hangon szavalt:

– Hamlet az ideálom meg a Cigánybáróból Barinkay! Ha nő lennék, eljátszanám Júliát.

Vagyis színész lesz. A teátristát egy ásítozó, csupa szemüveg férfiú követte. Ő kérdezett:

– Olvasták legújabb versemet, a Halálvirág halálát? Meg akarom újítani a magyar költészetet.

Ketten politikai pályára kívántak lépni. Az egyik kivette a szájából a kavicsot, s úgy mondta:

– Demosztenész isz szelypített, ha neki ezzel szikerült leszoknia, nekem isz sikerülni fog...

A bizottság elnöke helyeselt, és nyilatkozatot tett a többiek nevében is:

– Valamennyien a szocializmus hívei vagyunk.

Elegáns lény suhant be az ajtón. Könnyedén meghajolt, rövid nadrágjáról levert egy nem ott levő pihét.

– Diplomata leszek. Máris beszélem a VIII., IX., X. kerületi, továbbá a szegedi nyelvjárást.

Utolsó ügyfélként egy izgága gyerek loholt eléjük.

– Engedjék meg, hogy meginterjúvoljam önöket a Házi Titkos Híradó nevében. Hányan vannak, miért vannak, mivel borotválkoznak...?

Kidobták, majd összeállították a statisztikát. Az elnök savanyúan summázott:

– Szép, szép, de senki se akart lakatos, asztalos vagy kőműves lenni. Sebaj – tette hozzá vidáman –, majd átképezik a költőket, színészeket és diplomatákat!

Nagy S. József

LE A BÜROKRÁCIÁVAL!

A MÁV MOSTOHÁI

Nagybátony és Salgótarján Fő tér között 17 kilométer a távolság vasúton. Ezt a távot a reggeli 322. számú vonat 50 perc alatt futja be. A tavalyi menetrendben „csak” 40 perc volt a menetidő, de ezt a MÁV kevésnek találta, s még 10

perccel megtoldotta. Az 50 percből 31-et mozog a vonat, 19 percet pedig ácsorog Kisterenyén és Salgótarján külsőn. Miért indítják korábban a vonatot, ha menet közben úgyis ácsorognia kell?

Szombaton a legtöbb helyen csak 13 óráig tart a munkaidő, mégis csak negyed háromkor indul a legközelebbi vonat Tarjánból Hatvan felé, így a felesleges egy és negyedórai várakozás miatt három óra is elmúlik, mire hazavergődünk.

Régebben a 301-es számú gyors 16 óra 45 perckor indult Tarjánból Budapestre. Azoknak a Nagybátonyból, Pásztóról, Kisterenyéről bejáróknak, akik fél ötig dolgoznak, ez a vonat gyors hazajutást biztosított. Most ez a vonat fél öt előtt 7 perccel kigördül a Salgótarjáni állomásról... Ilyenkor a mi szemünkből is kigördül egy könnycsepp, úgy sajnáljuk a mi jó kis vonatunkat...

Kedves Ludas, szólj a MÁV-nak, ne legyen ilyen mostoha hozzánk, s alakítsa úgy a menetrendjét, hogy nekünk is tessék!

Nagybátonyi bejárók

Felvételi előtt

Endrődi István rajza

– Szent Antalkám, adok egy húszast, ha felvesznek a Marx Károly Közgazdaságtudományi Egyetemre.

A protekció

A még mindig szép Eperjesiné felhívta Gonda kartársat a vállalat házi telefonján:

— Ugye, te osztálytársa voltál a nagy Kerepesinek?

Gonda óvatosan felelt:

— Egy osztállyal felettem járt. Miről van szó?

— A fiam most érettségizett. Atomfizikusnak készül. Talán hallottad, hogy harminc fizikusjelölt három hónapos külföldi tanulmányútra indul. Kerepesi a csoport atyaistene. Tőle függ, ki kerül bele.

— Értem. Próbálok vele beszélni.

Sokkal simábban indult a dolog, mintsem hitte volna. Kerepesi nem beszélt mással, nem tartózkodott házon kívül, hanem rögtön a telefonhoz jött. Két perc alatt randevút beszéltek meg a sarki presszóban.

Eperjesiné boldogan vette tudomásul a részeredményt.

— Volna egy nagy kérésem — dorombolt —, engedd meg, hogy én is ott legyek. Külön asztalnál természetesen. Nem is ismerjük egymást. Hadd legyek a szemtanúja a fiam karrierje elindulásának.

— Nem bánom.

Kerepesi lelkesen üdvözölte ifjúkori barátját. Szaporán beszéltek, régi cimborákról, tanárokról, átvészelt ostromról, ahogy dukál. Illendő minél később rátérni a tárgyra, vélte Gonda.

— És te hogy érzed magad ebben a fene nagy méltóságban? — kérdezte átmenetnek.

A jó barát legyintett:

— Az idegeimre megy. Odaadom bárkinek a posztomat, ha irigyel érte. Nyaggatnak, folyton csak nyaggatnak. Most például összeállítunk egy fiatal csoportot külföldi tanulmányútra. Éjjel-nappal szól a telefonom. Protekció, protekció!! Nálam ilyesmi nincs! De most már elég volt! Elhatároztam, hogy ha ebben az ügyben még egyszer valaki hozzám mer fordulni... Egyébként kérni akartál tőlem valamit. Ki vele, öreg fiú!

Zavart dadogás volt a válasz:

— Megmondom őszintén: beugrattalak. Nem kérek semmit, csak látni akartalak. Ugye, nem haragszol?

Kerepesi felugrott, viharosan megölelte szerény barátját, és így búcsúzott:

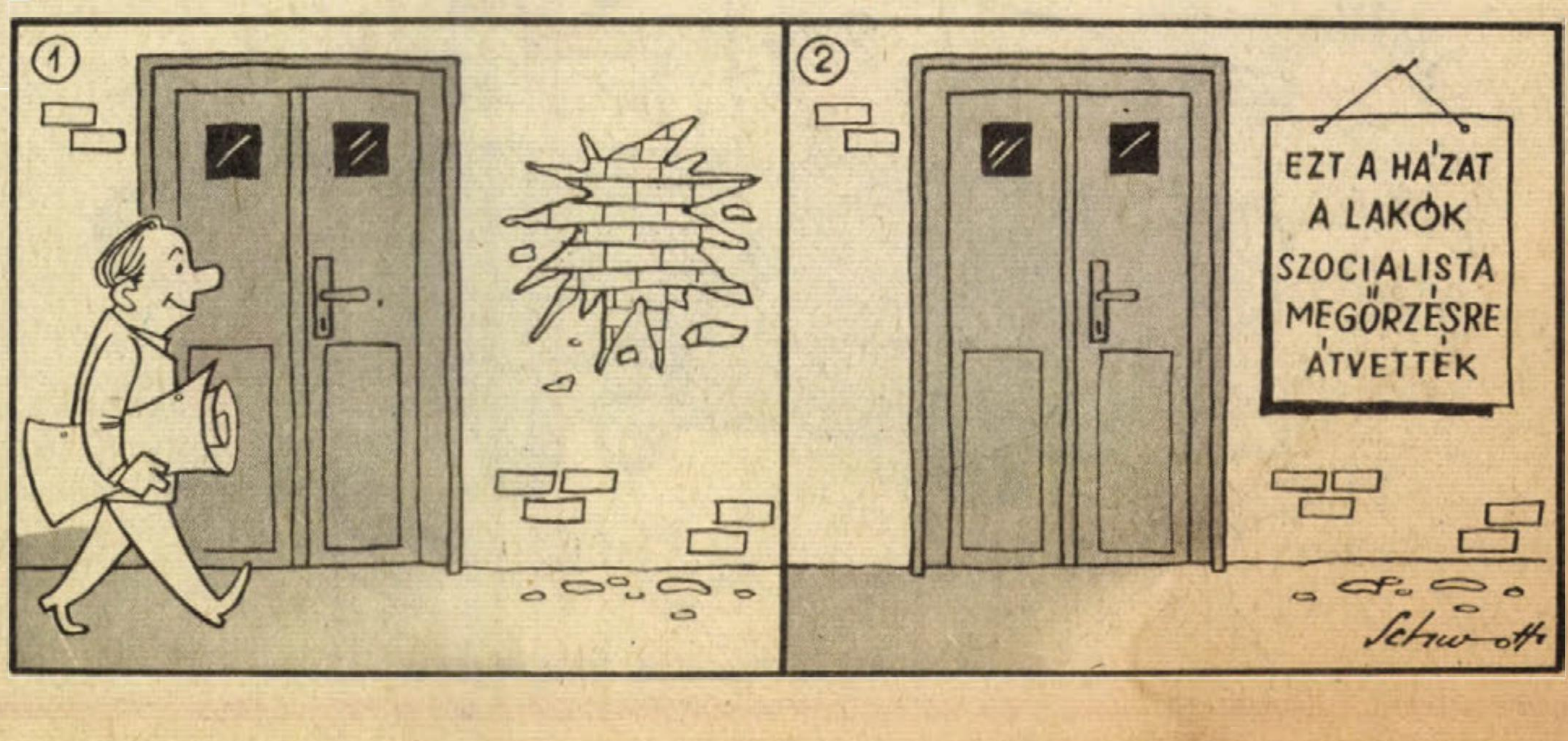
— Nagy örömet szereztél! De most rohanok.

Távozóban még a magányosan izguló Eperjesiné felé kacsintott:

— Remek nő! Bezzeg ilyenek sohasem jönnek hozzám protekciót kérni!

Stella Adorján

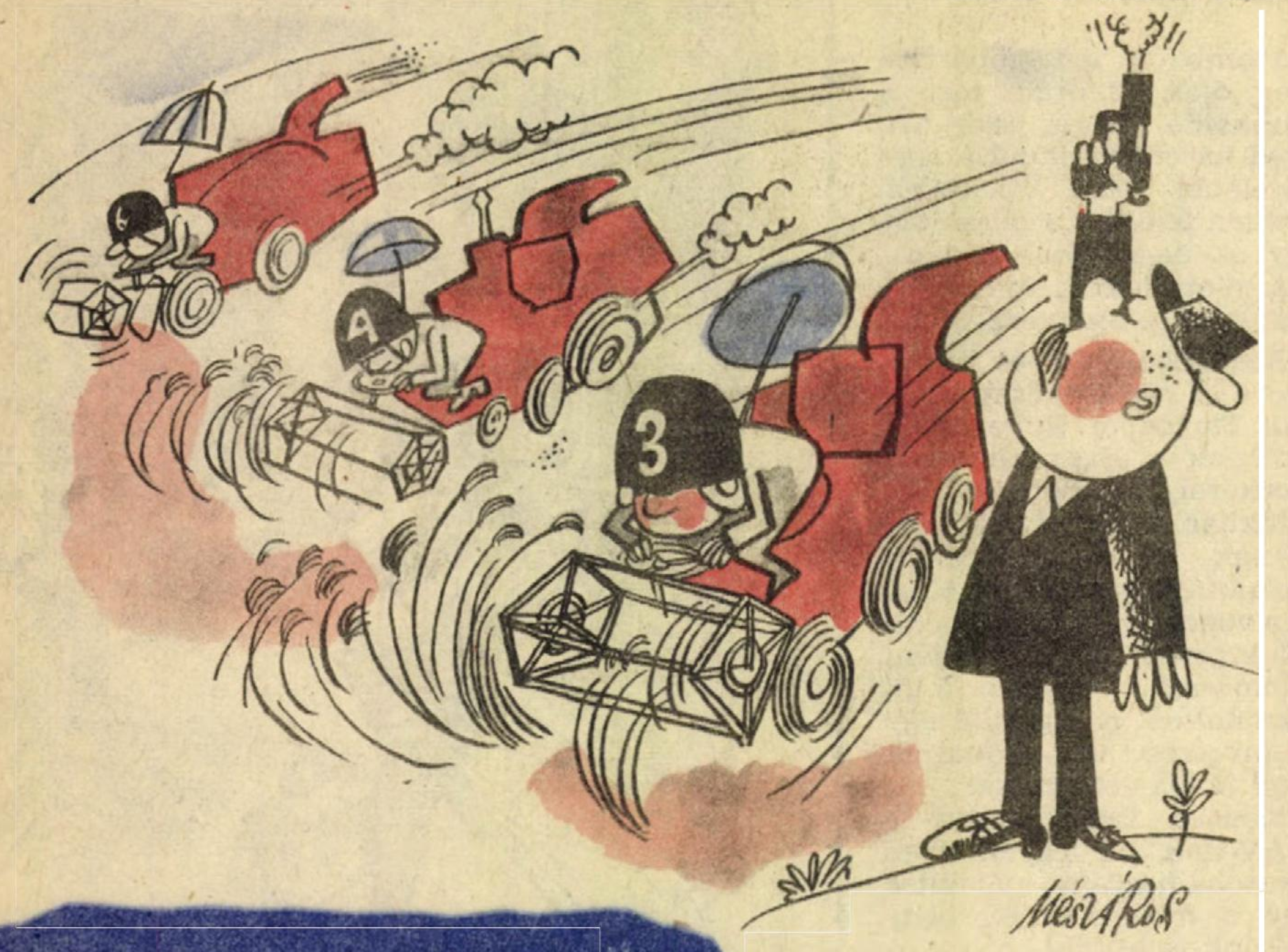
Fejlődés

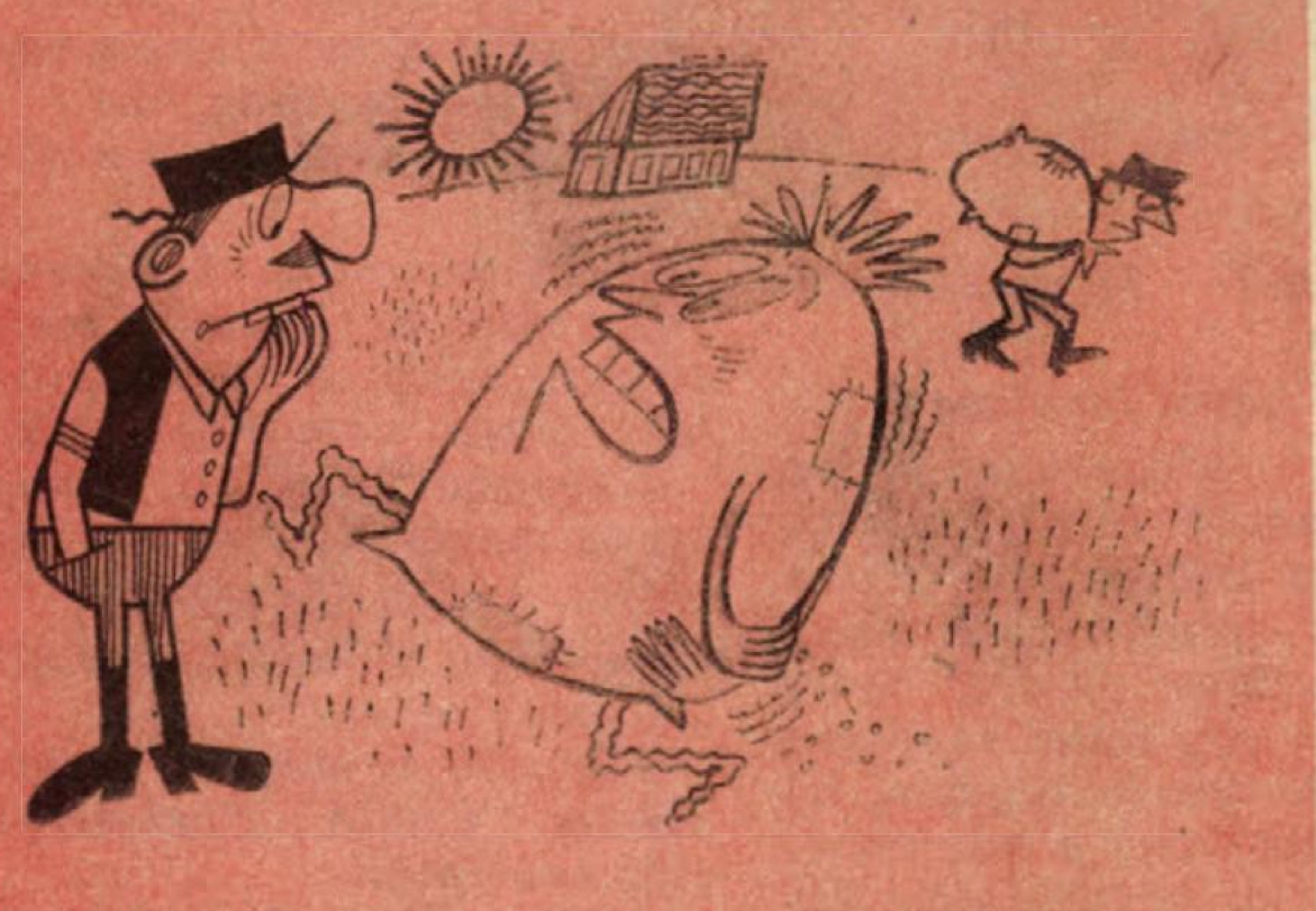
aratás...

Téves elképzelés az aratási versenyről

Mészáros András rajza

Rosszak a zsákok

– Gyorsan, hol egy magtár, nem tudom tovább tartani!

Hátha valaki nem ismeri...

Mottó: Nincsenek régi viccek, csak öreg emberek vannak. Egy újszülöttnek minden vicc új.

Két pesti aranyifjú diskurál a harmincas évek derekán:

— Hogy lehet az, hogy Chekmekeőfalvy Gida olyan nagy hitelt élvez a legjobb szabóknál, holott soha sincs egy vasa se?

— Na hallod, egy ember, akinek a Hotel Ritzben van lakása?

— Vajon miből fizetheti a méregdrága Ritzet?

— Egy frászt fizet. Hiteleznek neki, mert állandóan olyan elegánsan jár.

Mozgóbolt

– Kérek két féldeci arató-feketét!

BYSSZ RÓBERT albumából

Öt éve halt meg a kiváló rajzolóművész.

RELATIVITÁS

Fekete macska: Ma balszerencsés napom lesz, egy szőke férfi ment el előttem . . .

TÉLI SÉTA A LIGETBEN

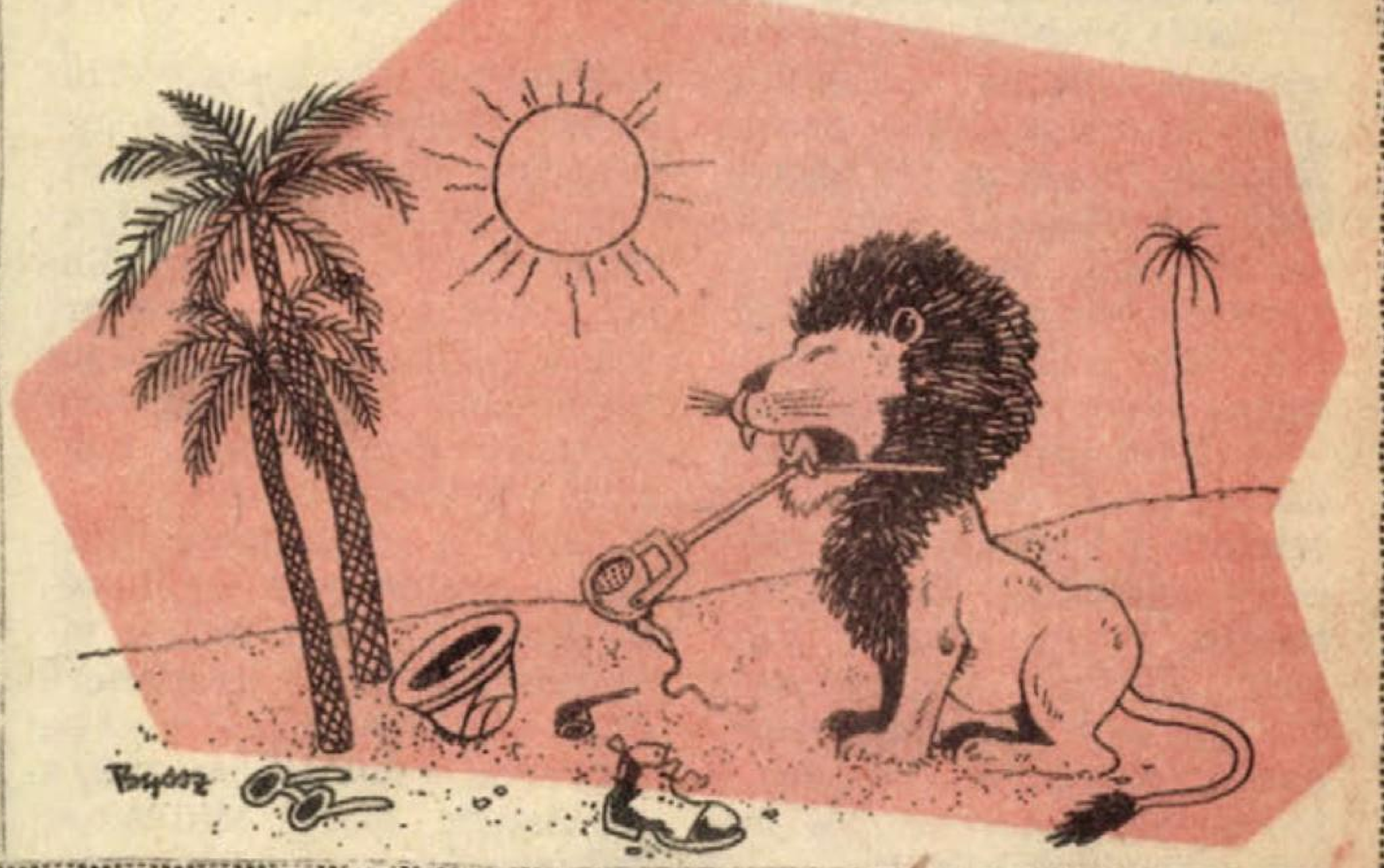
– Ne is próbálj tagadni, Jenő! Megismerem a kézírásodat!

ÉLETMŰVÉSZET

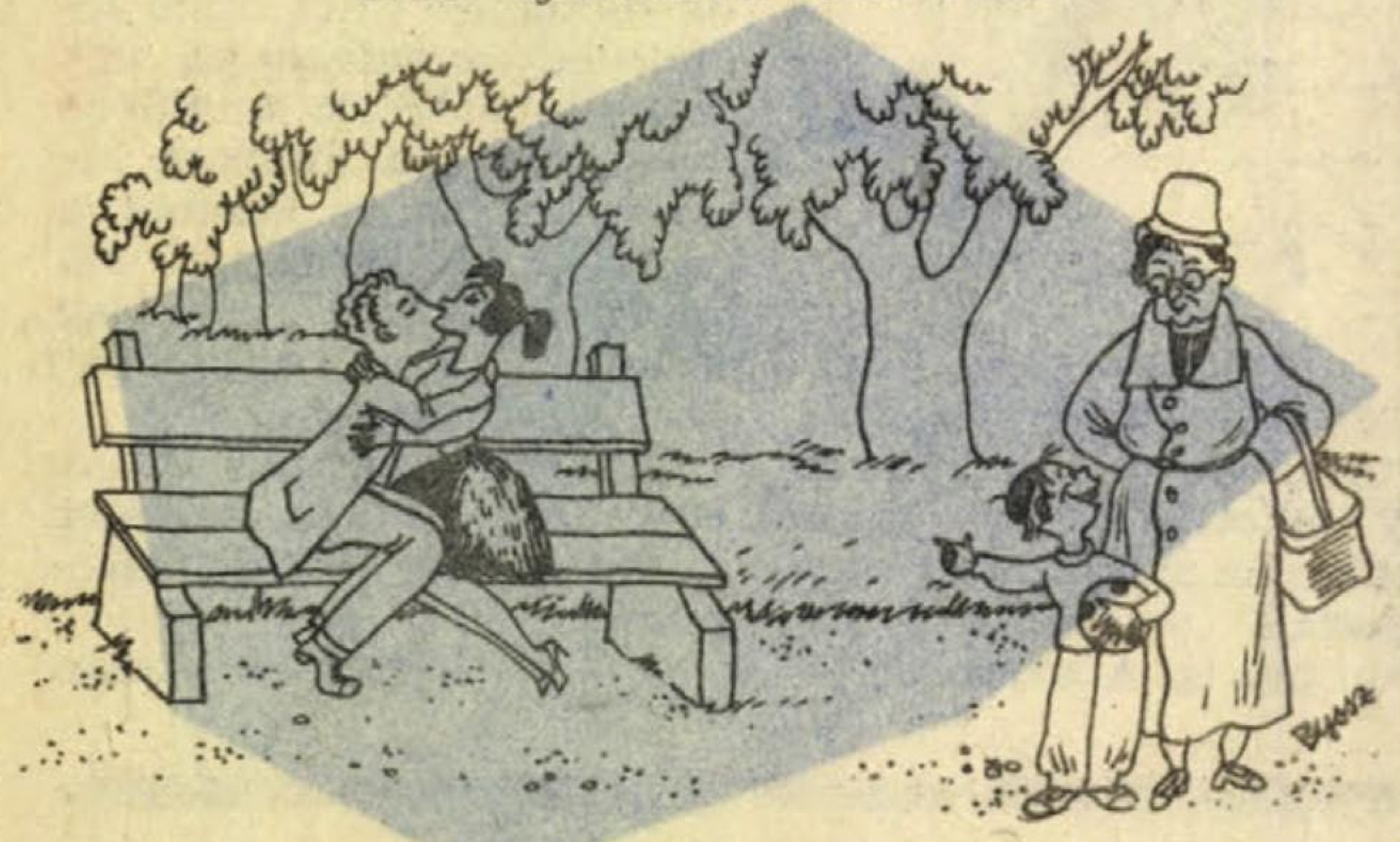

– Ez aztán tudja, hogyan kell élni! Ráfekszik egy rádióhullámra, és úgy viteti magát . . .

MEGSZAKADT A SIVATAGI RÁDIÓKÖZVETÍTÉS

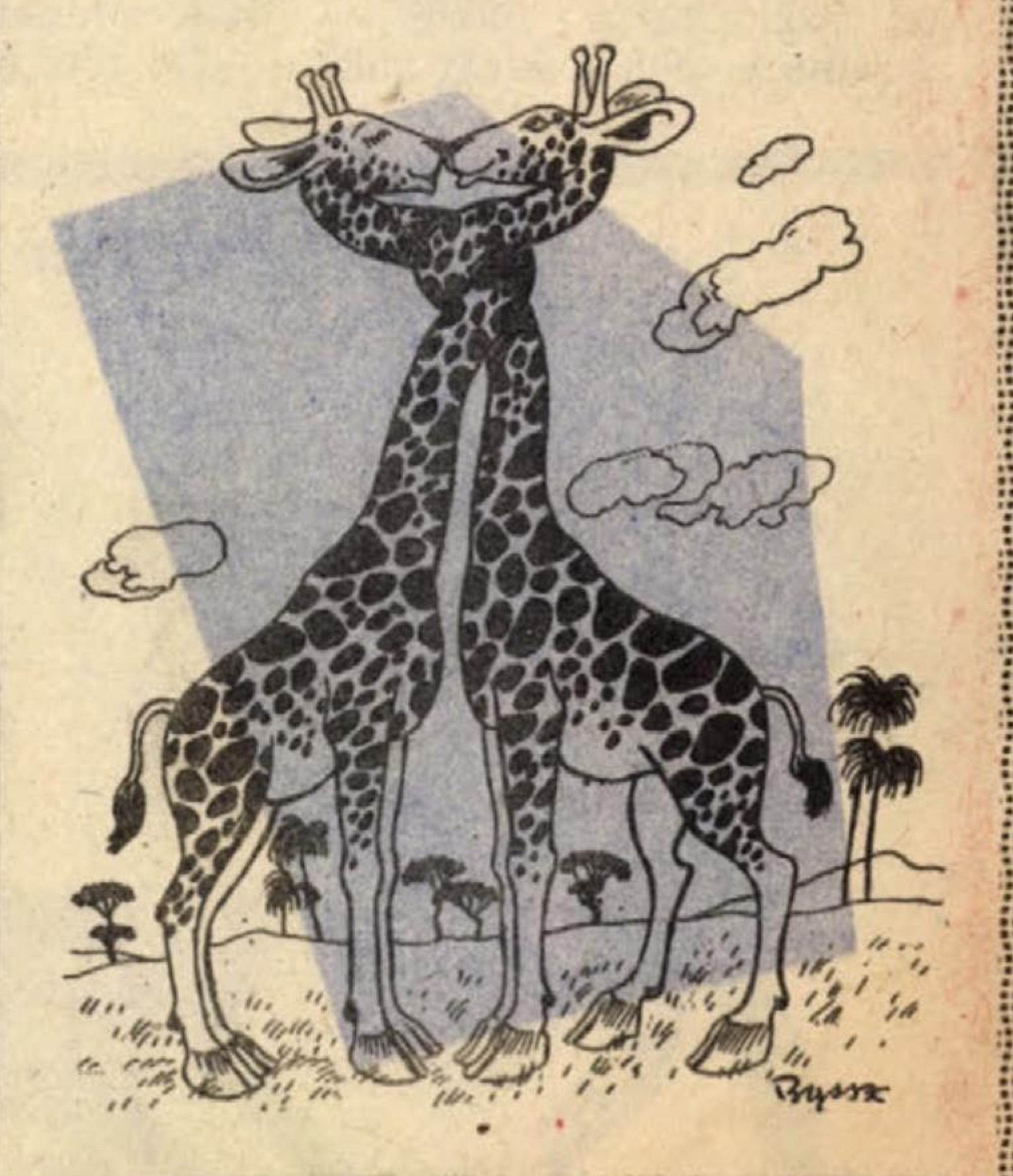

NEM AJÁNLOTT FILM UTÁN . . .

– Nézd, nagymama, mozi! . . .

ÖRÖK SZERELEM AFRIKÁBAN

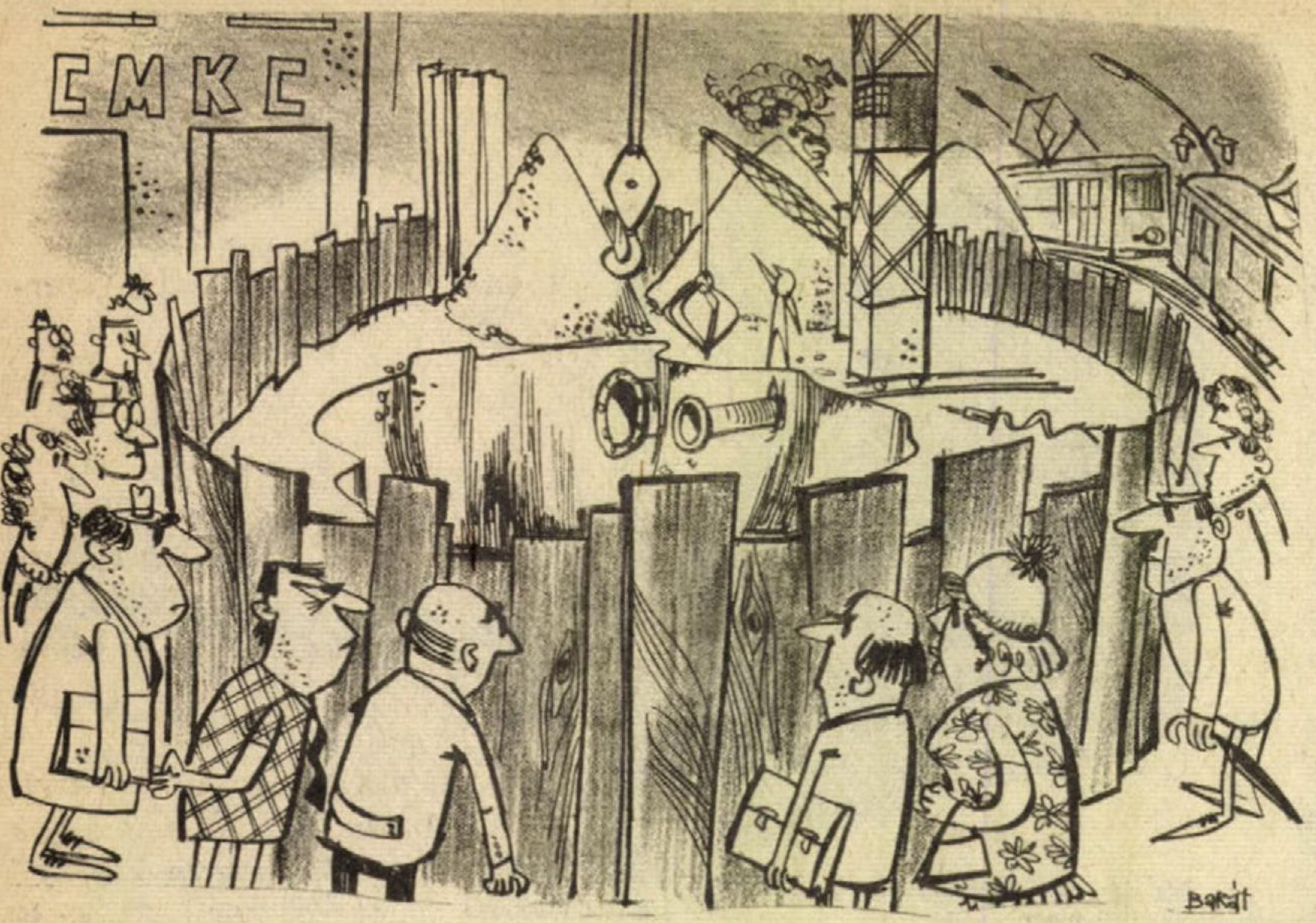

ÁLLATKERTI BESZÉLGETÉS

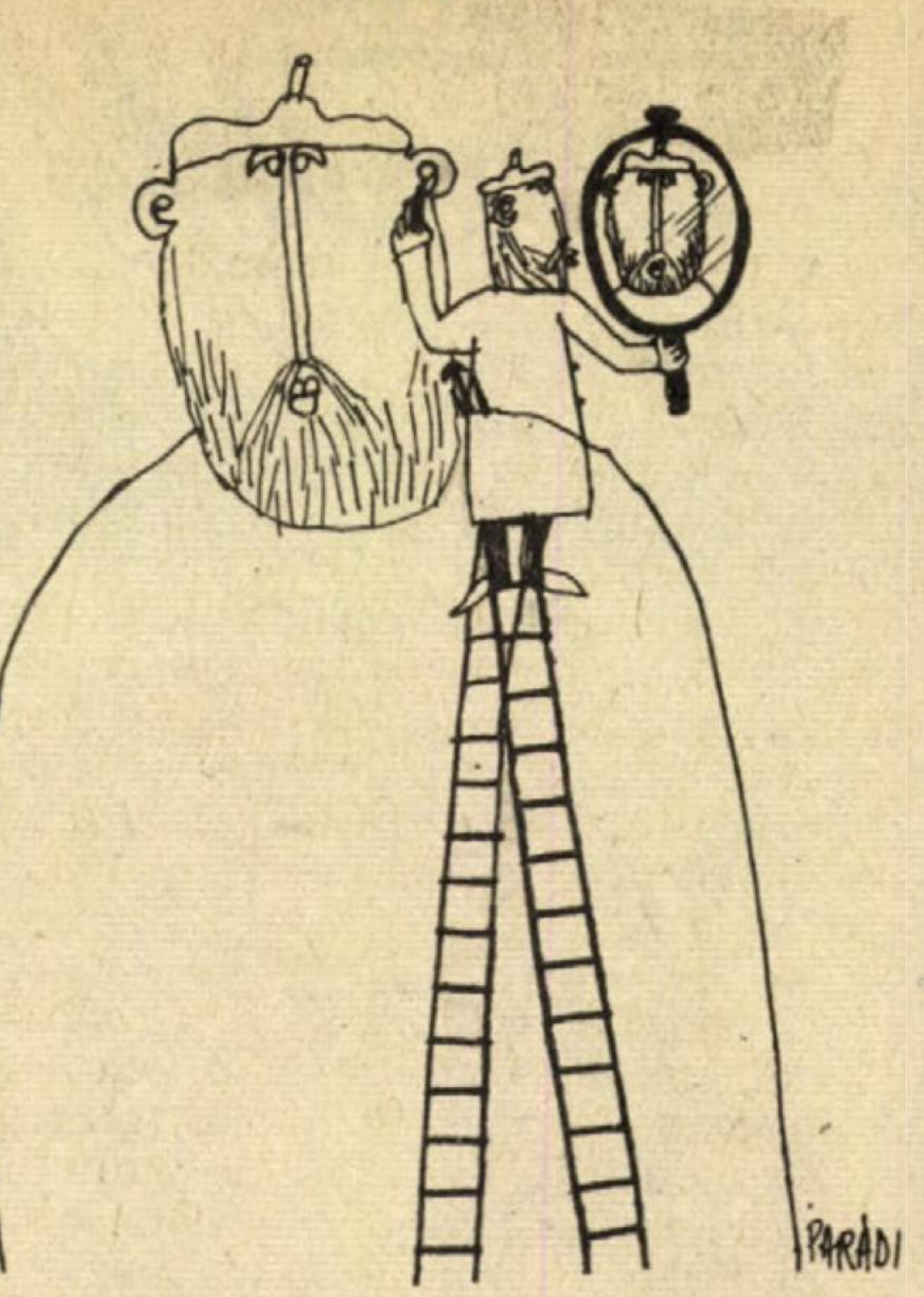

– Sajnos, nekem nincs gyerekem, ezért most örökbe fogadtam egyet . . .

Népi ellenőrzés

Életmű

MAMA virággal

Amikor a tavasz virágba borította a Gellérthegyet, a mama egyik délután kivitte a másfél éves Gyurikát Gizi nénihez, aki a Gellérthegyen lakott egy szép, kertes villában. Nagyon jól telt az idő, Gyurikával sem volt semmi baj, és estefelé jó hangulatban indultak hazafelé. Már a kapuban voltak, mikor Gizi néni felkiáltott:

— Várj csak, szedek egy kis virágot! — mondta, és szedett a kertben egy szép, nagy csokorral. Volt abban szegfű, rózsa, liliom, tulipán, zöldnek meg odatett melléje egy galagonya-ágat, ennek szúrós volt ugyan a tövise, de másrészt jól hatott a virágok között.

Mama Gyurikát a jobb, a virágot a bal karján vitte. Gyurika kapott egy szegfűt, azt szagolgatta, hapci — mondta a mama, és Gyurika nevetett. Mikor a szegfűt eldobta, mama adott neki egy tulipánt, ezt Gyurika széttépte, egy rózsát, ezt Gyurika megette, és megint elölről. Mire a villamoshoz értek, Gyurika tíz szál virágot fogyasztott, de ez meg sem kottyant a csokornak, maradt ott virág bőven.

Amíg a villamosra vártak, a mama már elgondolta, hogy és mint lesz a virággal. Otthon a kredencre és az asztalra, reggel visz be a gyárba Kürtös bácsinak, a portásnak, aztán Malcsiner művezetőnek, de visz be néhány szálat a férje művezetőjének is, valami Imre, biztos megörül neki, a virágnak mindenki örül.

De jött a villamos, és fel kellett szállni, ami ment is valahogy a gyerekkel és csokorral, de mikor a mama jegyet akart váltani, és letette maga mellé a virágot, Gyurika lerúgta az egészet, úgy kellett a földről összeszedni. Az utasok virágokon tapostak, volt köztük liliomtipró is. A kalauznő elkezdett kiabálni, micsoda dolog ez, kérem, mire a mama adott neki a virágból, hogy ne haragudjon, annak a fiúnak is adott, aki bemászott érte a pad alá és annak a bácsinak is, akinek az ölébe ültette Gyurikát, míg a csokor helyreállításán fáradozott. Persze most már sokkal kisebb volt, csak egy takaros kis csokor telt ki belőle, de az is valami, ámde mikor az Üllői útnál leszálltak, a galagonya egy felszálló utasnak a fülébe ment, mire ez dühösen kikapta a mama kezéből a csokrot, és a villamos alá vágta. Így aztán a rengeteg virágból, mire hazaértek, nem volt meg semmi.

Gyurika megvolt. Ezt a bőgéséből minden kétséget kizáróan meg lehetett állapítani.

Balázs Sándor

Megbuktak az érettségin

Köszönjünk neki, hátha nála pótvizsgázunk...

Memória-próba

– Melyik krimiben is láttam én ezt az arcot?...

ŐFELSÉGE ZSIRÁFJA

A Tükör június 28-i számában „Zsiráfok Budapesten" címmel érdekes cikk jelent meg Dr. Anghy Csaba tollából. A cikkből kiderül, hogy 100 éve került az állatkertbe az első zsiráf, de hamar kimúlt, mire 1868-ban Schönbrunnból megérkezett a második. Hobbymnak köszönhetem, hogy ennek a „második" zsiráfnak a történetét módomban áll ismertetni. Százesztendős újságok böngészése közben kezembe került a Budapesti Közlöny 1867-es évfolyama. A lap 936-ik oldalán bukkantam rá az alábbi „cikkre":

„Ő Felsége a Királyné a koronázás előtt az állatkertet is kitüntette legmagasabb látogatásával. Az igazgató Xantus úr, többi közt említette, hogy a schönbrunni állatsereglet giraffokban oly gazdag, sőt még szaporasággal is dicsekszik; milyen szépen díszítené a pesti állatkertet egy giraff-csikó! S íme mi történik? Tegnap a belügyministerium útján leérkezik az állatkerthez a tudósítás, mely szerint Ő Felsége egy a schönbrunni állatseregletben lévő 16 hónapos nőstény giraffot a pesti állatkertnek ajándékozni méltóztatott."

Jövőre lesz száz esztendeje, hogy így történt. Hogy múlik az idő ...

Szilágyi György

MEGKÉRDEZTÜK MUNKATÁRSAINKAT:

Mitől idegesek?

Ha rendezik valaminek az árát.

D. F.

A vietnami frontátvonulásoktól.

F. L.

Nem vagyok ideges. Egyedül a napfolttevékenység hoz ki a sodromból. Az is csak akkor, ha ideges vagyok.

F. Gy.

Napok óta nem vagyok ideges. Csak nincs valami bajom?

(f—p)

Attól, hogy „Megkérdeztük munkatársainkat ..."

G. Sz.

Az idegesít, hogy nem tudok lépést tartani a fejlődésemmel.

K. A.

Vállban egy kicsit szűk a kényszerzubbonyom.

M. Gy.

Engem csak három dolog idegesít: az emberek, a körülmények és az események.

P. L.

Túlságosan sok megnyugtató nyilatkozatot olvastam mostanában a sajtóban.

R. B.

A Lottó Főigazgatóságtól. Sohasem találják el a számaimat.

S. A.

Akkor vagyok ideges, ha nem veszek be Andaxint.

(t.)

IMPORT HUMOR

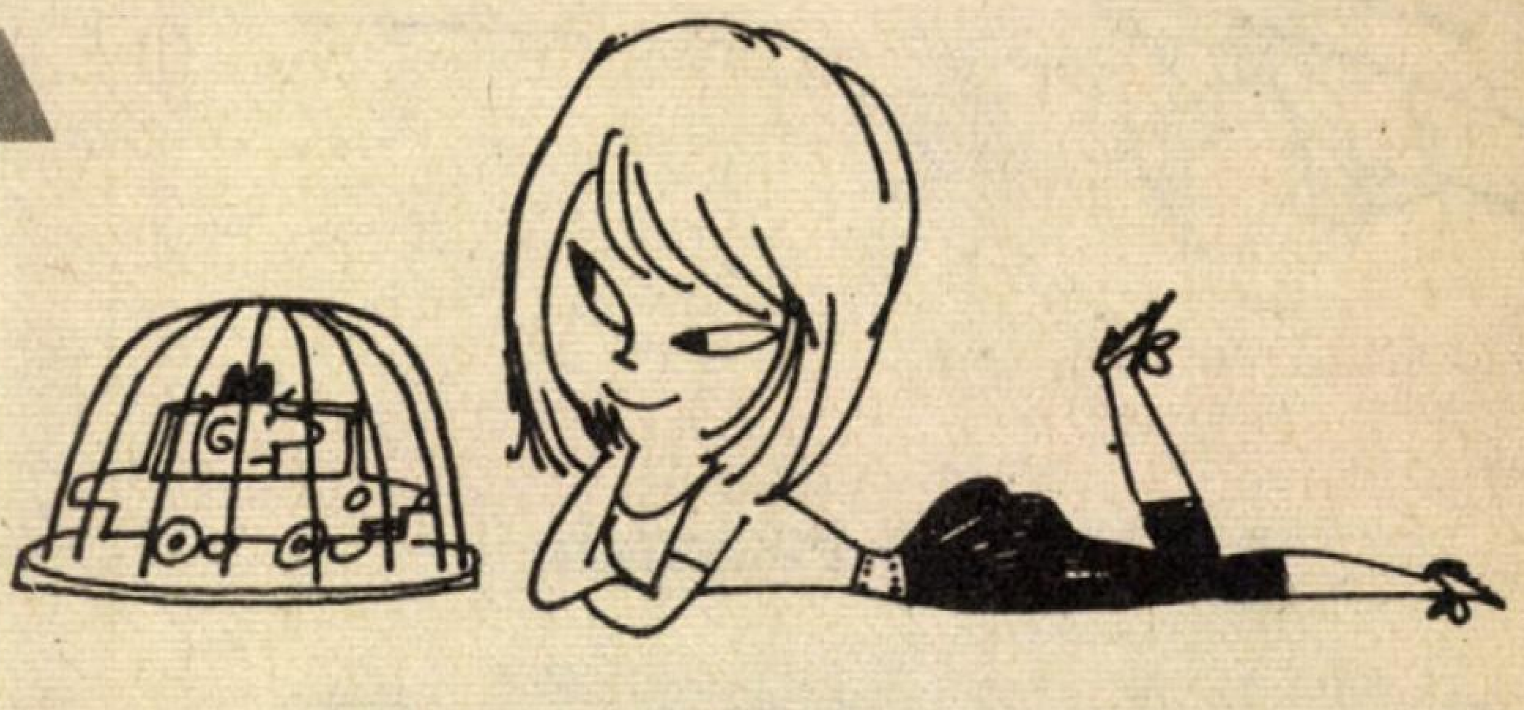
BÁTORSÁG

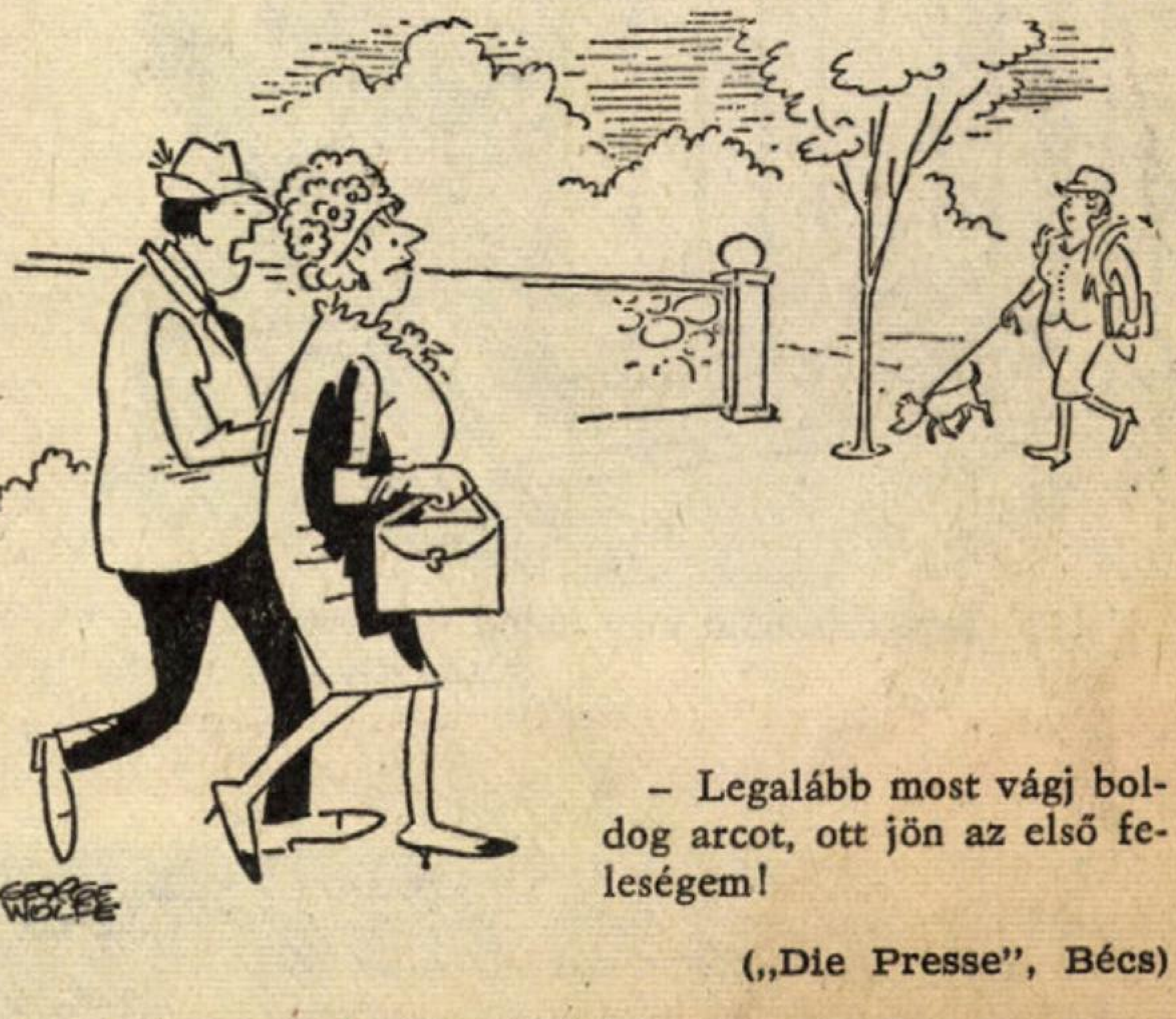
– Ez is valami?! Próbálná meg bedugni a fejét a mi igazgatónk irodájába!

(„Krokodil", Moszkva)

SIKERES FOGÁS

(„Rohács", Bratislava)

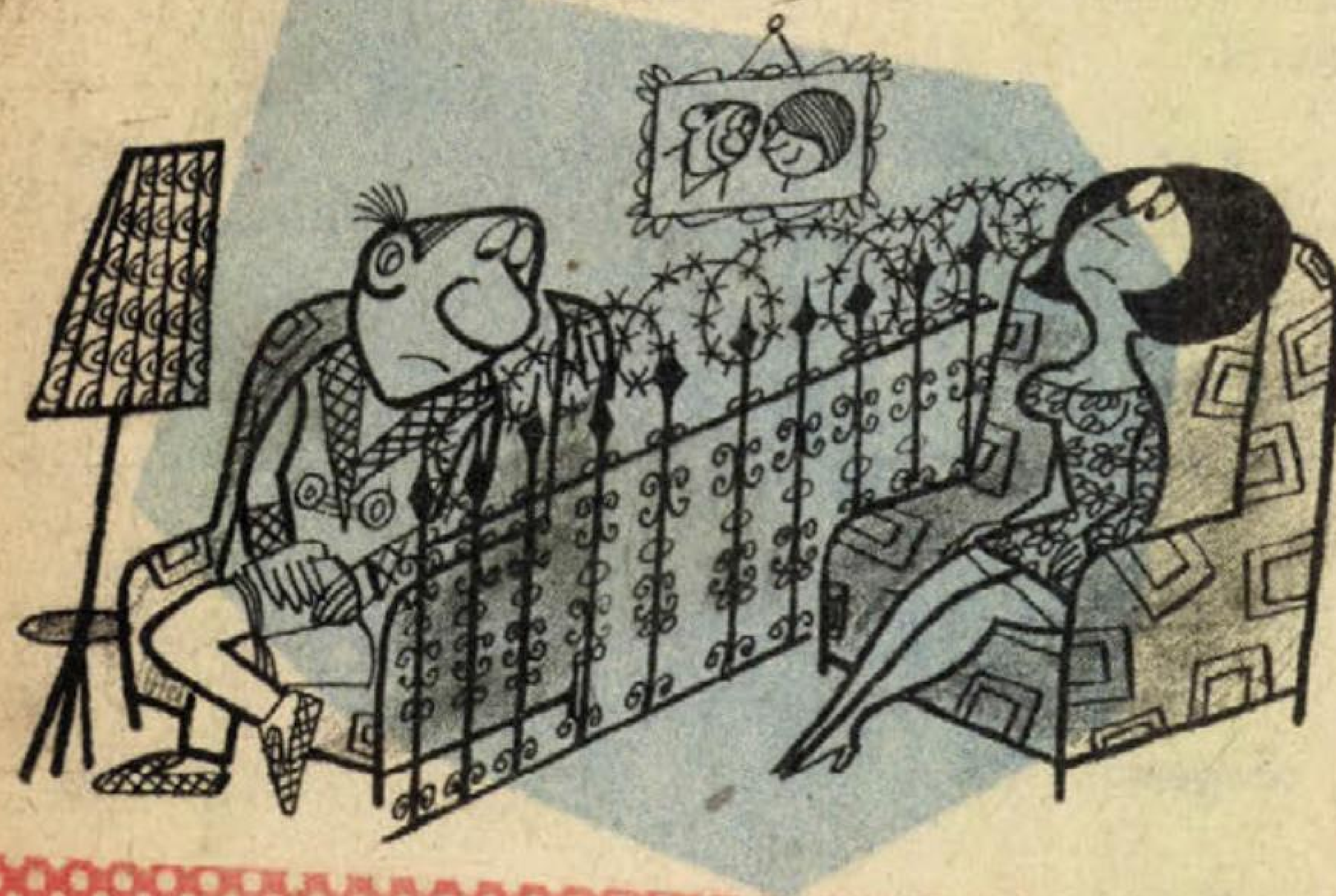

– Legalább most vágj boldog arcot, ott jön az első feleségem!

(„Die Presse", Bécs)

Ki hogy készül a VB-re

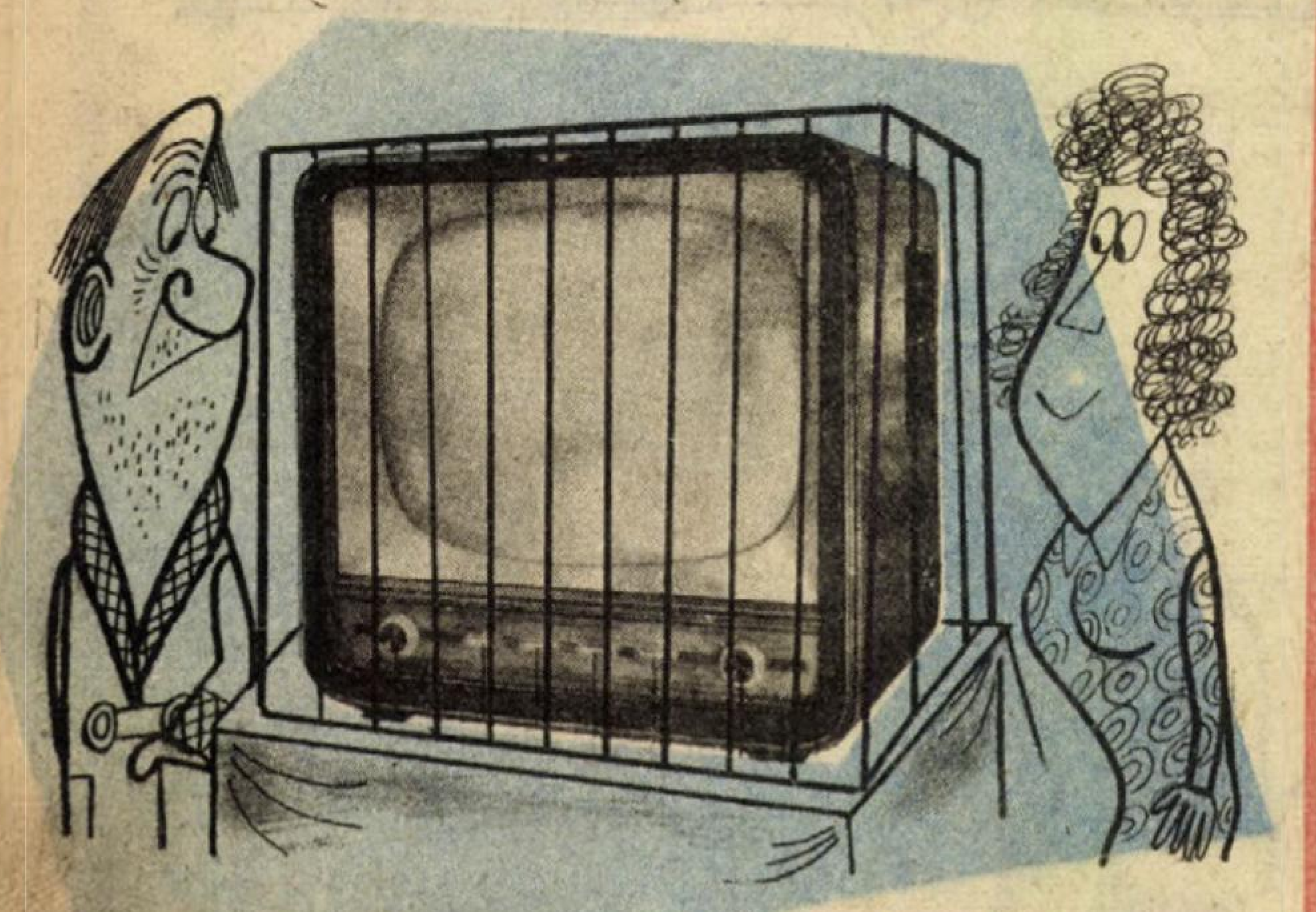
A JÁTÉKOS

A SZURKOLÓ

A SZURKOLÓ FELESÉGE

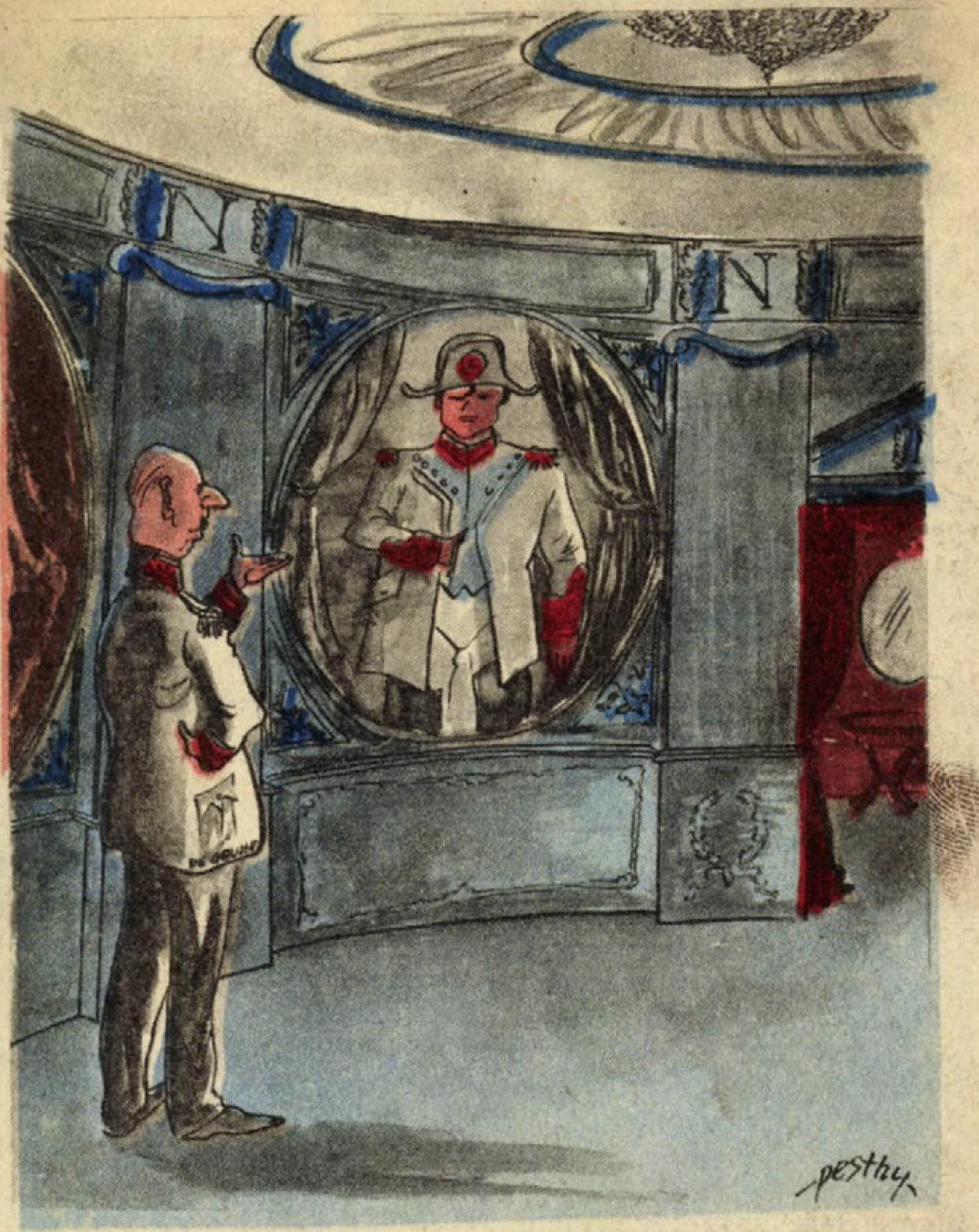

– Így legalább majd nem tudod szétverni . . .

Fülöp György rajzai

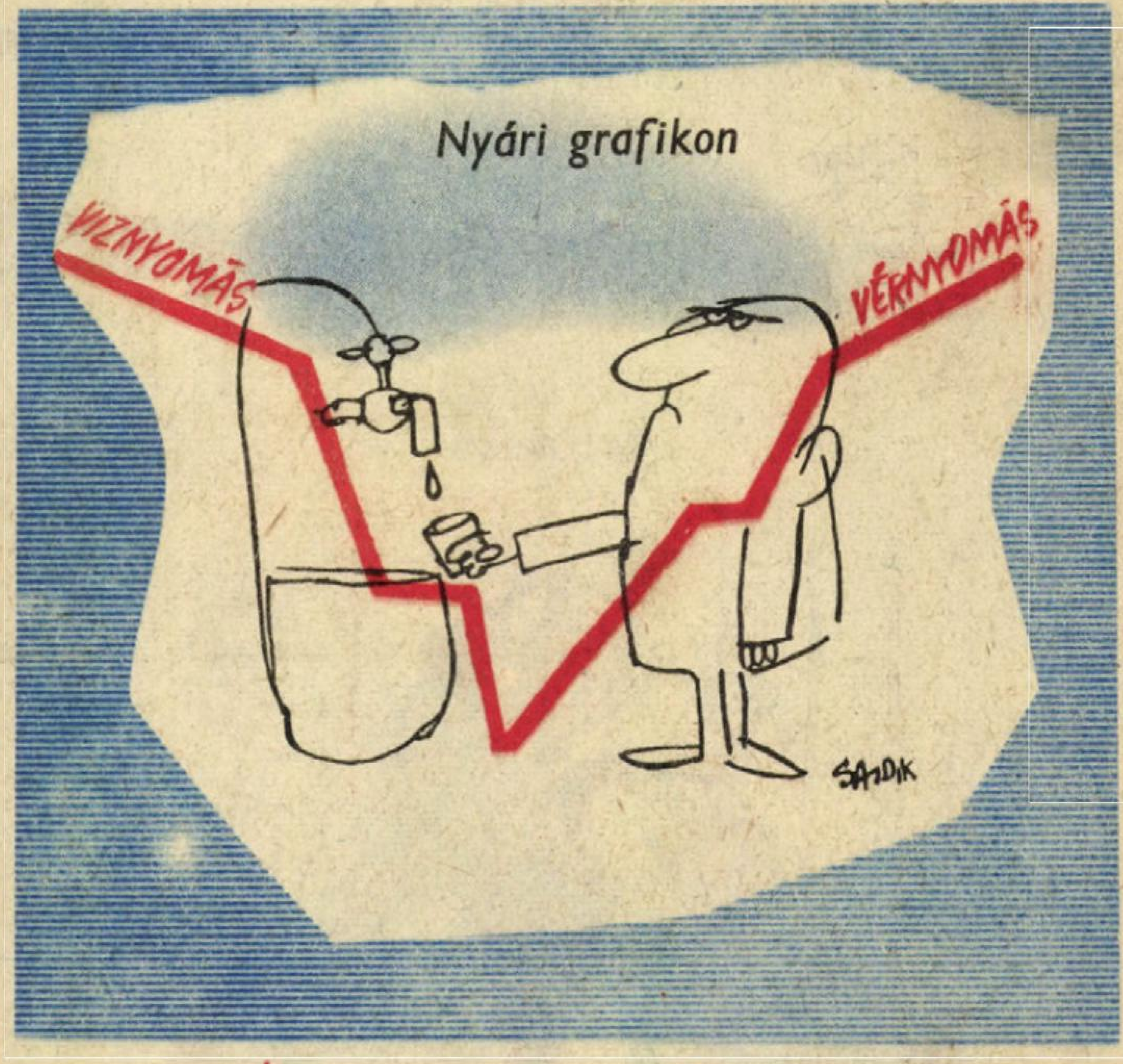
Tapasztalatátadás

Pesthy István rajza

De Gaulle (Napóleonhoz): Látod, így kell Moszkvából hazajönni . . .

Nyári grafikon

A Ludas Matyi szerkesztőségének vagy szerkesztőinek címzett kéziratokra és rajzokra csak akkor válaszolunk, ha azokat figyelemre méltónak találjuk. A postai válasz nélkül hagyott írások és rajzok megőrzésére nem vállalkozhatunk.

A szerkesztőség

Főszerkesztő: Tabi László – Szerkesztő: Földes György
Kiadja a Hírlapkiadó Vállalat – Felelős kiadó: Csollány Ferenc – Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14.
Tel.: 335–718. – Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343–100. *142–220 – 66.1387 – Kossuth Nyomda, Budapest
Árusítja a Magyar Posta
INDEX: 25504